ΣΦΑΙΡΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΤΟΣ 7ον — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 343	ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΑΝΤΩΝ. Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ	ΑΘΗΝΑΙ, ΣΑΒΒΑΤΟΝ, 29 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1925
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 7	ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 1.50	ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Ἐσωτερικοῦ, ἐτησία δραχ. 50 Ἐξωτερικοῦ 1 Λίρα Ἀγγλίας

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΛΗΣΤΑΡΧΩΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ 8ην ΜΕΛΙΔΑ

Η ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΤΟΥ ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗ

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ. — Βγᾶτε, μωρὲ χρυσάψηδες. Τὸ νοῦ σας μοναχὰ νὰ μὴν πειράσῃ καμμιὰ ὀβιᾶρα τὸ πορτοφόλι μου. Καὶ δὲ μὲ μέλλει, πιδί μου, γιὰ τ' ἀποτσίγαρα ποὖχω μέσα, γιὰ τὸ πορτοφόλι μὲ νοιάζει, ποὺ τῶχω κλέψει ἑνὸς παπᾶ κ' εἶναι ἱερό.

ΧΑΪΖΗΒΑΤΗΣ, (τρέχων ἀπὸ τὸν ὑπερκείμενον λόφο). — Σταθῆτε! Χάρι! Χάρι!

Ο ΝΕΟΣ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΟΝΕΙΡΟΚΡΙΤΗΣ ΤΟΥ ΝΟΟΜΑΝΤΟΥ

Ἄνθρακες. Ἂν βλέπῃς εἰς τ' ὄνειρόν σου ὅτι σκάπτεις τὴν γῆν καὶ ἐξορύττεις ἄνθρακας, πλοῦτον θέλεις ἀποκτήσει ἐντὸς βραχέος χρονικοῦ διαστήματος. Ἂν βλέπῃς ἀναμμένους ἄνθρακας, φρόντισε νὰ λάβῃς προφυλακτικὰ μέτρα ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν σου, διότι ἑτοιμάζονται νὰ σὲ βλάψουν. Ἂν ἴδῃς ὅτι οἱ ἀναμμένοι ἄνθρακες σβύνουν ἀποτόμως, τότε περίμενε θάνατον προσφιλοῦς σου προσώπου.

Ἀντεραστής. Ἐὰν διατελῇς εἰς ἐρωτικὰς σχέσεις καὶ ὀνειρευθῇς ὅτι ἔχεις ἀντεραστήν, ζημίαν εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις σου σημαίνει τὸ ὄνειρον τοῦτο. Ἐὰν φονεύῃς τὸν ἀντεραστήν σου, τὰ προσκόμματα τὰ ὁποῖα συναντᾷς εἰς τὴν πραγματοποίησιν τῶν ἐρωτικῶν σου πόθων ταχέως θὰ ἀρθοῦν.

Ἀπίδια. Ὁπωσδήποτε καὶ ἂν ὀνειρεύεσαι ἀπίδια, μεγάλην λύπην θὰ δοκιμάσῃς, ἡ ὁποία ὅμως δὲν θὰ εἶναι μεγάλης διαρκείας.

Ἀράχνην. Ἐὰν ὀνειρεύεσαι τὸν ἱστὸν ἀράχνης, θέλεις ἐμπέσει εἰς τὰς δολοπλοκίας τῶν ἐχθρῶν σου καὶ θέλεις ζημιωθῇ μεγάλως. Ἐὰν διαλύῃς τὸν ἱστόν, θ' ἀποφύγῃς τὰ ἐπακόλουθα τῶν δολοπλοκιῶν.

Ἀριθμούς. Καταγινόμενος μὲ ἀριθμοὺς ἐν ὀνείρῳ, θὰ περιπέσῃς εἰς ἔριδας μετὰ τῶν φίλων σου.

Ἄρκος. Πάντοτε ἡ ἄρκτος σημαίνει ἐχθρόν. Ἐὰν τὴν φονεύῃς, θὰ καταστήσῃς ἀκίνδυνον τὸν ἐχθρόν σου.

Ἀρνίον. Ἐὰν κρατῇς ἀρνίον εἰς τὰς χεῖρας σου, θὰ λάβῃς σύζυγον τῆς ἀρεσκείας σου καὶ θὰ ζήσῃς εὐτυχής. Ἐὰν εἶσαι ἔγγαμος μεγάλην χαρὰν θὰ δοκιμάσῃς. Ἐὰν τὸ ἀρνίον εἶναι ἑψημένον, ἀπώλειαν περιουσίας σημαίνει ἢ θάνατον προσφιλοῦς φίλου. Ἐὰν τρώγῃς ἀρνίον μαζῆ μὲ ἄλλους φίλους σου, ἀγγελίαν κηδείας θὰ λάβῃς, διὰ τὴν ὁποίαν πολὺ θὰ λυπηθῇς. Ὁ τρώγων ὠμὸν τὸ κρέας τοῦ ἀρνίου μεγάλας δυσκολίας εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις του θὰ συναντήσῃ.

Ἄρτος. Ὁπωσδήποτε καὶ ἂν βλέπῃς εἰς τὸν ὕπνον σου ἄρτον ἀπροσδόκητον χαροποιὸν εἴδησιν θὰ λάβῃς, ἡ ὁποία θὰ σὲ καταστήσῃ εὐτυχῆ.

Ἀρχιερεύς. Ὁ ἀρχιερεὺς πάντοτε εἶναι προάγγελος θανάτου, ὁπωσδήποτε καὶ ἂν τὸν βλέπῃς.

Ἀσημικά. Ὀνειρευόμενος ἀσημικά, μεγάλας δυσκολίας θὰ συναντήσῃς εἰς τὴν πρόοδον τῶν ἐπιχειρήσεών σου. Ἂν ἀγοράζῃς ἀσημικά, ὁ ἴδιος θὰ δημιουργήσῃς δυσχερίας εἰς τὴν ζωήν σου. Ἂν πωλῇς θ' ἀπαλλαχθῇς ἀπὸ μεγάλην στενοχωρίαν.

Ἀσθενής. Ὀνειρευόμενος ὅτι ἀσθενεῖς, θὰ ὑποστῇς ζημίας χρηματικάς. Ἐὰν ὑπηρετῇς ἀσθενῆ θὰ γίνῃς ὁ δημιουργὸς χαρᾶς εἰς στενὸν φίλον σου.

Ἄστρα. Ἐὰν βλέπῃς ἄστρα νὰ πίπτουν, θ' ἀκούσῃς τὸν θάνατον μεγάλου ἀνδρός. Ἄστρα μαρμαίροντα εἰς αἴθριον οὐρανὸν χαρὰν καὶ εὐτυχίαν σημαίνουν, ἐν ταυτῷ δὲ καὶ ἐπιτυχῆ ἔκβασιν τῶν ἐρωτικῶν σου ἐπιχειρήσεων.

Ἀστραπή. Πάντοτε ἡ ἀστραπὴ διχονοίας σημαίνει.

Ἀτμόπλοιον. Ὁπωσδήποτε καὶ ἂν βλέπῃς τὸ ἀτμόπλοιον, εἴτε εἶσαι μέσα εἰς αὐτὸ εἴτε τὸ βλέπεις ἀπὸ μακράν, θλίψιν καὶ ἀσθένειαν σημαίνει.

Αὐγά. Τὰ αὐγὰ πάντοτε προαγγέλλουν λογομαχίας μεταξὺ τῶν οἰκείων σου.

Αὐτοκτονία. Ἐὰν βλέπῃς ὅτι αὐτοκτονεῖς, θὰ βλάψῃς ἀσυναισθήτως τὰ συμφέροντά σου. Ἐὰν ἄλλον βλέπῃς ν' αὐτοκτονῇ, κακὸν τὸ ὄνειρον δι' ἐκεῖνον μόνον.

Β.

Βάραθρον. Ὁπωσδήποτε ὀνειρευόμενος βάραθρον, πρέπει νὰ λάβῃς τὰ κατάλληλα μέτρα διὰ ν' ἀποσοβήσῃς τὴν καταστροφήν, ἡ ὁποία σὲ ἀπειλεῖ. Ἐὰν εἶσαι ἐρωτευμένος καὶ βλέπεις τὸ ὄνειρον τοῦτο, ὁ ἔρως σου θὰ σοῦ γίνῃ πρόξενος μεγάλης θλίψεως, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δυσκόλως θ' ἀπαλλαχθῇς.

Βάρος. Ἂν αἰσθάνεσαι νὰ σοῦ πιέζῃ τὸ στῆθος κάποιο βάρος, τὴν ἐπομένην θὰ θρηνήσῃς διὰ τὴν ἀπώλειαν χρημάτων.

Βασιλικός. Ἐὰν σοῦ δίδουν κλῶνον βασιλικοῦ, προτάσεις γάμου θὰ λάβῃς. Ἐὰν δίδῃς εἰς ἄνδρα, θὰ τὸν κάμῃς φίλον σου, ἂν εἰς γυναῖκα, θὰ τὴν κάμῃς ἐρωμένην σου. Διὰ τοὺς ἐγγάμους τὸ ὄνειρον τοῦτο οὐδεμίαν ἔχει σημασίαν.

Βασιλεύς. Ἐὰν βλέπῃς νὰ ἔρχεται μέσα εἰς τὸ σπίτι σου βασιλεύς, φίλος, τὸν ὁποῖον ἐθεωροῦσες μέχρι τοῦδε ἀδελφικόν, θὰ σοῦ καταστῇ ἐπιζήμιος. Ἐὰν λαμβάνῃς φίλημα ἀπὸ βασιλέα, μεγάλον κίνδυνον θὰ δοκιμάσῃς. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὁ βασιλεὺς εἶναι προάγγελος στενοχωριῶν καὶ θλίψεων.

Εἰς τὸ προσεχὲς ἡ συνέχεια

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΤΗΣ „ΣΦΑΙΡΑΣ„

Τὸ γραφεῖον τῆς «Σφαίρας» ἀναλαμβάνει τὴν διαβίβασιν ἐπιστολῶν ἐκ μέρους τῶν ἐνδιαφερομένων πρὸς διάσημον ἐκ Κωνσταντινουπόλεως νοομάντην καὶ πνευματιστὴν διαμένοντα ἐν Ἀθήναις. Πλῆρες φῶς εἰς ὅλα τὰ οἰκογενειακὰ μυστήρια.

Πνευματισμός, ὑπνωτισμός, τραπεζάκι.

Ψυχολογία παντὸς ἀτόμου ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ γραφικοῦ χαρακτῆρος.

Συνεννόησις δι' ἀλληλογραφίας. Ἀπαντήσεις ταχεῖαι καὶ ἀκριβεῖς. Πλήρης μυστικότης. Γράψατε: Νοομάντην, γραφεῖα «Σφαίρας» ἐσωκλείοντες δραχμὰς 10 εἰς ἑκάστην ἐπιστολήν.

Εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ λάβουν ἀπαντήσεις δι' ἰδιαιτέρας ἐπιστολῆς καὶ ὄχι διὰ τῆς στήλης καθίσταται γνωστὸν ὅτι, δέον νὰ ἐσωκλείουν εἰς διπλοῦν τὸ ὁρισθὲν ἀντίτιμον.

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΑΠΑΝΤΑ :

ΑΝΘΟΣ ΜΑΡΑΜΕΝΟ: Τὸ σημερινόν σας αἴσθημα οὐδεμίαν ἐνέχει σοβαρότητα. Ἐκείνη ἁπλῶς διασκεδάζει μαζῆ σας. Οὐδέποτε ἐσκέφθη σοβαρῶς νὰ συνδεθῇ μαζῆ σας. Σοβαρῶς ἔχει συνδεθῆ μὲ ἄλλον, ἀλλ' οὔτε καὶ σεῖς πιστεύετε ὅτι αὐτὴ εἶναι ἄλλο τίποτε διὰ σᾶς ἀπὸ μία διασκέδασις. Γάμον δὲν διαβλέπω οὔτε μὲ αὐτὴν οὔτε μὲ ἄλλην. Τὸ μέλλον σας περιπετειῶδες καὶ πλῆρες ἀπογοητεύσεων. Ἔχετε πολλοὺς ἐχθροὺς καὶ ἐξ αἰτίας των πολλὰς θλίψεις θὰ δοκιμάσετε.

ΑΝΘΟΣ ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ, Ναζήριον: Σπουδὰς ἀνωτέρας δὲν θ' ἀκολουθήσετε διὰ λόγους οἰκονομικούς. Τὸ μέλλον σας ἀρκετὰ εὐχάριστον μὲ ἱκανοποίησιν τῶν περισσοτέρων σας πόθων. Τὸ αἴτιον τῶν οἰκογενειακῶν ἀνωμαλιῶν εἶσθε σεῖς, εἶναι ἡ πρὸς τὴν οἰκογένειάν σας σημερινή σας συμπεριφορά. Ἐρωτικὰς σχέσεις ἔχετε, πλὴν δὲν θὰ ἔχουν εὐχάριστον ἀποτέλεσμα. Γάμον διαβλέπω ἀλλ' ὄχι μὲ τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο. Ὄνομα μελλούσης συζύγου Αἰκατερίνη. Ταξείδιον διαβλέπω, οὐχὶ ὅμως μακρυνόν. Βελτίωσιν τῆς ὑγείας σας διαβλέπω.

ΠΙΚΡΑΜΕΝΗΝ ΚΟΡΗΝ: Ἔχετε δίκαιον ν' ἀμφιβάλλετε. Σᾶς συνιστῶ οὐδεμίαν νὰ δώσετε σημασίαν εἰς τὸ αἴσθημα τοῦ ἀνθρώπου τούτου. Ἔχει τὴν δύναμιν νὰ σᾶς παρασύρῃ καὶ ἂν τοῦτο γίνῃ, θὰ ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν τελείαν καταστροφὴν τοῦ μέλλοντός σας. Τίποτε ἄλλο.

ΠΙΚΡΑΜΕΝΟ ΑΗΔΟΝΙ: Πιστεύσατε ὅτι τὸ αἴσθημά της εἶναι εἰλικρινές, ἀκόμη ὅμως δὲν εἶναι καιρὸς διὰ νὰ γίνῃ σύζυγός σας. Ἀνάγκη πρῶτον νὰ συνταυτισθοῦν οἱ χαρακτῆρες σας, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἐντελῶς ἀνόμοιοι. Τὸ οἴκημα θὰ παραμείνῃ ὑπὸ τὴν κυριότητά σας. Μεγάλην πρόοδον δὲν θὰ ἔχετε εἰς τὸ μέλλον, ἡ ζωή σας ὅμως θὰ εἶναι ἀρκετὰ εὔχαρις, ὥστε νὰ μὴ εἶσθε δυστυχής. Ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν συντόμως θὰ λάβετε ἐπιστολήν, χρήματα ὅμως ὄχι.

JALOUX: Γάμον διαβλέπω ἐντὸς διετίας. Εἰς τὴν ἐργασίαν σας θὰ προοδεύσετε ἐπαισθητῶς. Σεῖς θὰ ζήσετε ἀκόμη 23 ἔτη, ἡ σύζυγός σας 14. Ταξείδιον δὲν διαβλέπω. Σύζυγός σας ὄχι τὸ ἐνδιαφερόμενον πρόσωπον. Γάμος ἐκ συνοικεσίου.

ROSITA, Γλυφάδα: Δυστυχῶς οὐδεὶς μέχρι τοῦδε σᾶς ἠγάπησεν εἰλικρινῶς. Ὁ χαρακτήρ σας εἶναι τοιοῦτος ὥστε πᾶς τις δυσκολεύεται νὰ σᾶς ἐμπιστευθῇ ἕνα εἰλικρινὲς αἴσθημα. Γάμον πρὸς τὸ παρὸν δὲν διαβλέπω. Θὰ ζήσετε ἀκόμη 34 ἔτη. Τί σᾶς ὠφελεῖ ἐὰν πολλοὶ λέγουν ὅτι σᾶς ἀγαποῦν. Κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς δὲν θὰ σᾶς καταστήσῃ εὐτυχῆ ἁπλῶς θὰ ἐπαυξήσῃ τὰς δυσχερείας τῆς ζωῆς σας.

FLEUR D'AMOUR, Βούλαν: Δὲν θὰ ὑπανδρευθῆτε. Σᾶς λείπουν ὅλα ἐκεῖνα τὰ προσόντα, τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ καταστήσουν εὐτυχῆ ἕνα ἄνδρα. Θὰ ζήσετε ἐν ὅλῳ 47 ἔτη ἐν μέσῳ ὅμως μεγάλων αἰσθηματικῶν περιπετειῶν καὶ ἀνωμαλιῶν οἰκογενειακῶν. Κανεὶς δὲν σᾶς συμπαθεῖ χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζετε.

ΚΟΡΑΛΛΙΑΝ ΞΕΝΑΚΗ, Ἐνταῦθα: Ἡ μέχρι τοῦδε ζωή σας διῆλθεν ἐν μέσῳ μεγάλων αἰσθηματικῶν περιπετειῶν, αἱ ὁποῖαι θὰ συνεχισθοῦν, διότι σεῖς τὰς δημιουργεῖτε. Ὁ ἀνήσυχος καὶ ζωηρὸς χαρακτήρ σας δὲν δύναται νὰ συγκρατηθῇ ἄνευ αὐτῶν. Ἀνταγαπᾶσθε, πλὴν δὲν θὰ ἔχῃ τὸ ποθητὸν ἀποτέλεσμα καὶ ἡ νέα σας αὐτὴ περιπέτεια.

ΝΥΚΤΟΠΛΑΝΟΝ, Εὔβοιαν: Μία μεγάλη ἀσθένεια σᾶς ἀπειλεῖ, τὴν ὁποίαν δὲν θὰ δυνηθῆτε ν' ἀποφύγετε. Διὰ νὰ βελτιωθοῦν αἱ συνθῆκαι τῆς ζωῆς σας ἀνάγκη πρῶτον νὰ τονώσετε τὰ οἰκονομικά σας, τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται εἰς ἀθλίαν κατάστασιν καὶ δεύτερον νὰ παύσετε νὰ εἶσθε τόσον ὁρμητικὸς καὶ ἐπιπόλαιος. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς δίκης δυσμενὲς δι' ὑμᾶς. Γάμον διαβλέπω, οὐχὶ ὅμως εὐτυχῆ. Καὶ μετὰ τὸν γάμον ἡ ζωή σας δὲν θὰ μεταβληθῇ διόλου. Διατί ἐρωτᾶτε διὰ τοὺς πέριξ ὑμῶν; Διατί ὑπολογίζετε εἰς αὐτούς; Τοσάκις δὲν σᾶς ἐλύπησαν, δὲν σᾶς ἐζημίωσαν. Ἀφήσατέ τους νὰ ἔχουν τὴν ἰδέαν ποὺ ἔχουν δι' ὑμᾶς καὶ συγκεντρωθῆτε εἰς ἑαυτόν. Ὁ ἐξάδελφός σας δὲν ζῇ.

ΥΙΟΝ ΟΛΥΜΠΟΥ, Δομένικον: Τὸ μόνον ἐπάγγελμα, τὸ ὁποῖον ἐναρμονίζεται μὲ τὸν χαρακτῆρα σας εἶναι τὸ τοῦ ἐμπόρου. Ἡ τύχη τοῦ αἰσθήματός σας θλιβερά. Γάμον τῆς ἀδελφῆς σας διαβλέπω σύντομον. Περισσότερα δι αὐτὴν δὲν δύναμαι νὰ σᾶς εἴπω ὡς μὴ ἔχων ὑπ' ὄψιν τὸν γραφικόν της χαρακτῆρα. Γάμον ἰδικόν σας διαβλέπω ἐκ συνοικεσίου. Θὰ λάβετε σύζυγον εὐκατάστατον πλὴν ἀσταθῆ. Πλούτη δὲν θ' ἀποκτήσετε. Φίλους ἔχετε πολλούς, οἱ ἐχθροί σας ὅμως εἶναι περισσότεροι. Ὁ πατήρ σας θὰ ζήσῃ ἀκόμη 8 ἔτη.

ΑΠΗΛΠΙΣΜΕΝΗΝ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΩΤΙΣΣΑΝ, Μεσολλόγγιον: Πέριξ σας βομβοῦν ἄπειροι ὑποσχέσεις τοῦ φίλου σας. Σεῖς πιστεύετε εἰς ὅλους καὶ ἀπὸ ὅλους ἀπελπίζεσθε. Ἐκλέξατε ἐπὶ τέλους ἕνα ἐξ ὅλων καὶ ἀφοσιωθῆτε εἰς αὐτόν. Τακτοποιήσατε τὰς σκέψεις καὶ τὰ αἰσθήματά σας καὶ οὕτω μόνον θὰ ζήσετε ἐν εἰρήνῃ καὶ εὐτυχίᾳ. Τὰ οἰκονομικά σας ἔχουν περιέλθει εἰς τοιοῦτον σημεῖον ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ βελτιωθοῦν. Ἡ ὑγεία σας εἶναι ἐξησφαλισμένη. Διὰ νὰ δυνηθῶ νὰ σᾶς δώσω πληροφορίας διὰ τὴν φίλην σας Μαρίαν, ἀνάγκη νὰ ἔχω ὑπ' ὄψιν μου τὸν γραφικόν της χαρακτῆρα. Θὰ ζήσετε ἀκόμη ἔτη 28, ἡ μητέρα σας 12. Ἡ ἐργασία τοῦ πατρός σας προσκόπτει εἰς τὰς δολοπλοκίας δύο φίλων του.

Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον τῆς «Σφαίρας» θ' ἀπαντήσω καὶ εἰς τὰς ἐπιστολὰς τῶν δίδων καὶ κυρίων: *Χλωμῆς σελήνης, Πληγωμένης καρδίας, Βόλον, Τζιντζίνας, Μνηστῆρος τοῦ πόνου, Ἀνθηρᾶς νεότητος, Φίλτρου ὡραίου, Reine de Bois, Τσιγγανούλας, Πασχαλιᾶς, Νησιωτοπούλας, Α., Ἑνὸς δυστυχοῦς, Ἀπηλπισμένης τοῦ κόσμου.*

Τορπίλλην, δὲν ἔλαβον τίποτε.

Ὁ Νοομάντης

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ
ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΕΝΟΣ ΠΛΟΥΣΙΟΥ

Ἦρθε ἡ σειρὰ κι' ὁ πλούσιος νὰ πεθάνῃ
καὶ τἄδικα μπροστά του ζωντανέψαν.
Τοὔδειχνε τὄνα τὴν πρώτη του ἀγάπη
μὲ τὰ στερνὰ τὰ δάκρυα τῆς Παρθένας
(ἀγάπη ἀγορασμένη μὲ χρυσάφι)
ὁποῦ σὰν πάλιωσε, σὰν ὑποφόρι,
τὴν ἔρριξε στοὺς δρόμους ντροπιασμένη·
τοὔδειχνε τἄλλο στὴ γῆ σκοτωμένο
ἕναν πιστό του φίλο, τὸ μυστήριο,
ποὺ τὸν ἔκαμε νὰ γίνῃ μεγάλος
κι' ὕστερα μάτια τοὔδειχναν κλαμένα,
ἀχνὲς μορφές, σὰ σκελετὰ τὰ χέρια,
μάγουλα βουλιαγμένα ἀπὸ τὴν πεῖνα
κι' ὕστερα δάκρυα, κλάψες καὶ κατάρες,
βογγητὸ κι' ἄγρια τὰ δόντια νὰ τρίζουν·
καταπάνω του νὰ τρέχουν, σὰν λύκοι,
μαῦρα φαντάσματα καὶ ματωμένα·
ν' ἁπλώνουν χίλια χέρια νὰ τὸν πνίξουν
καὶ μαχαίρια χίλια γιὰ νὰ τὸν σφάξουν.
Κι' ἀφανισμένος θέλησε νὰ δώσῃ
στὸν κόσμο, νὰ πετάξῃ, σὰ σὲ σκύλο,
αὐτὸ ποὺ δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ φάῃ,
αὐτὸ ποὺ τέτοια τοὔφερνε λαχτάρα!
Κι' ὁ κόσμος, ποὺ σα βραχνᾶς τὸν πλακώνει
τοῦ πλούτου ἡ λάμψη, γέρνει τὸ κεφάλι
μπροστὰ σ' ἐκεῖνο τὸ τέρας, τὸν κλέφτη,
ποὺ τῆς καρδιᾶς του τὸ αἷμα εἶχε βυζάξει
καὶ τὸν κράζει Σωτῆρα κι' Εὐεργέτη!

Χρῆστος Βαρλέντης

Ὁ ἀπίγανος

Ξεραίνεις τὸν ἀπίγανο
ὥς που νὰ γίνῃ φρύγανο,
καὶ τὸν βάζεις σὲ μιὰ γλάστρα
δέκα νύχτες κάτω ἀπ' τ' ἄστρα.
Καὶ ὕστερα τὸν τρίβετε,
στὸν κόρφο σας τὸν κρύβετε
καὶ τὶς νύχτες τὸν φυσᾶτε
καὶ τὸ διάβολο ξορκᾶτε...
—Ὅταν πλάϊ σας κολλάῃ
καὶ σᾶς γλυκογαργαλάῃ....

ΕΚΕΙ, ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ Π' ΑΓΑΠΟΥΣΕ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΑΡΜΕΝΗ

ΥΠΟ LID

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ὄχι· θὰ ἔφευγε μετ' ὀλίγας ἡμέρας καὶ θὰ ἐπανήρχετο πάλιν· τώρα, μὲ τὸν φόβον ποὺ ἐπῆρε ἀπὸ τὸν πασσᾶν, μόλις ἔβγῃ ἀπὸ τὴν θύραν, δὲν θὰ ἔλθῃ ποτὲ πλέον. Ἐννοεῖς, Σελήμ; Δὲν θὰ ἔλθῃ ποτὲ πλέον καὶ ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ αὐτόν!.. τὸν ἀγαπῶ πολύ!.. μοῦ ἔχει κυριεύσει ἡ ἀγάπη του ὅλην μου τὴν ψυχήν!

Μ' ἐννοεῖς τώρα;.. Τὴν ἐγνώρισες τὴν πρώτην ἀγάπην καὶ σύ, καὶ τὴν ἔχεις ἀκόμη μέσα εἰς τὰ στήθη σου, ἔπειτα ἀπὸ τόσας νύκτας ποὺ ἐπέρασαν ἀπὸ τότε. Πῶς θέλεις λοιπὸν νὰ τὴν ξερριζώσω ἐγὼ ἔπειτα ἀπὸ μίαν νύκτα;.. Προτιμῶ ν' ἀποθάνω μαζί του, ἀλλὰ ὄχι νὰ τὸν χάσω.

Καὶ ἡ ἐρωτευμένη Κιρκασία ἔφερε τὰς χεῖρας εἰς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

Ὁ Σελὴμ ἠγέρθη καὶ μὲ χειρονομίας ἤρχισε νὰ περιτρέχῃ τὸν θάλαμον διὰ μακρῶν βημάτων.

Ὁ κίνδυνος ἠπείλει ἀφεύκτως καὶ τοὺς τρεῖς, ἐὰν ὁ πασσᾶς ἀνεκάλυπτε τὸ μυστικὸν τοῦ γυναικωνίτου. Ὁ δυστυχὴς εὐνοῦχος ἦτο ὁ μόνος ὑπεύθυνος διὰ τὴν ἀπάτην ταύτην καὶ θὰ ἐλάμβανε πρῶτος διὰ τῆς ἀτυχοῦς ζωῆς του τὴν ἀντιμισθίαν αὐτῆς.

Νὰ ἀρνηθῇ εἰς τὸν πασσᾶν τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς διαταγῆς του; Θὰ ἐτιμώρει τοῦτον, καὶ θὰ ἐπραγματοποίει τὰς ὀρέξεις του διὰ τῆς βίας. Οὕτως ἢ ἄλλως ἡ ἀποκάλυψις ἦτο ἀφευκτος.

Ὁ ἀτυχὴς γέρων περιέτρεχεν ἀκόμη τὸν θάλαμον καὶ ἐχειρονόμει ὡς τρελλός.

Αἴφνης οἱ ὀφθαλμοί του ἀπήστραψαν.

Ἐσταμάτησεν ἀποτόμως καὶ ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπόν του. Ἡ Αἰσὲ ἀπεκάλυψε τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ προσήλωσεν ἐπ' αὐτοῦ ἄπληστον βλέμμα.

— Σελήμ, ἀνέκραξεν, εὗρηκες;

Ὁ γέρων ἔσπευσε πρὸς αὐτὴν περιχαρὴς καὶ ἔλαβε τὴν χεῖρα της.

— Σώπα... περίμενε... θὰ σοῦ εἰπῶ...

Καὶ ὁ Σελήμ, μεταβὰς εἰς τὴν θύραν τοῦ καλλυντηρίου, παρετήρησεν ἐν αὐτῷ κατόπιν ἤνοιξε τὴν θύραν τὴν ὁδηγοῦσαν εἰς τὸν διάδρομον καὶ ἀφοῦ ἐβεβαιώθη ὅτι οὐδεὶς ὑπῆρχεν ἔξωθεν ἔκλεισεν ἐκ νέου διὰ τοῦ σύρτου καὶ ἐπανῆλθε πλησίον τῆς Αἰσέ.

— Ἔλα ἐδῶ εἰς τὴν γωνίαν, φοβοῦμαι νὰ μὴ μ' ἀκούσῃ καὶ ὁ τοῖχος, εἶπε σύρων αὐτὴν εἰς τὸ βάθος.

Ἡ Αἰσέ, ἔκπληκτος, ἀλλὰ χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν, ἠκολούθησε τὸν εὐνοῦχον μέχρι τῆς μᾶλλον ἀπομεμακρυσμένης ἀπὸ τῶν δύο θυρῶν γωνίας τοῦ θαλάμου.

— Λέγε λοιπόν, τί ἐσκέφθης;

— Σούτ! ἔκαμεν ἐκ νέου ὁ γέρων, ἄκουσε καλά.

Καὶ προσκολλήσας τὸ στόμα του εἰς τὸ οὖς τῆς Αἰσέ, ἐπρόφερε λέξεις τινὰς ταχέως... Εἰς τὸ ἄκουσμα τῶν μυστικῶν ἐκείνων λέξεων ἡ ὀδαλίσκη ἐρρίγησε καταφανῶς, ὠχρίασε καὶ ἀνέκραξε ἔκπληκτος.

— Ἀμάν, γιαραμπίμ!... εἶνε δυνατόν!

— Πῶς δὲν εἶνε δυνατόν, ἀφοῦ δὲν τὸν διακρίνει κανεὶς ἀπὸ γυναῖκα;

— Καὶ πῶς θὰ τὸν πάρωμεν ἀπ' ἐκεῖ, ὅταν θέλωμεν;

— Μὲ τὸν ἴδιον τρόπον ὅπου θὰ τὸν στείλῃς.

Ἡ Αἰσὲ ἐβυθίσθη εἰς σκέψεις.

— Εἶνε τολμηρόν, ἐξηκολούθησεν ὁ Σελήμ· ἀλλ' ἂν θέλῃς νὰ τὸν ἔχῃς εἰς ἀσφάλειαν, πρέπει νὰ τὸν κλείσῃς ἐκεῖ. Εἰδ' ἄλλως θὰ σοῦ φύγῃ· ἐπῆρε φόβον καὶ δὲν τὸν κρατεῖς πλέον.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Αἰσὲ ἀπήστραψαν καὶ ἔδηξε τὰ χείλη μέχρις αἵματος.

— Ζηλεύεις αὐτήν; ἠρώτησεν ὁ Σελήμ.

— Ἂν ζηλεύω μ' ἐρωτᾷς;.. εἶσαι τρελλός, Σελήμ!

— Τὸ ἐννοῶ... ἔχεις δίκαιον καὶ αὐτὴ εἶνε ὡραία σὰν ἐσέ· τὴν εἶχα ἰδῇ μίαν φορὰν μὲ τὸν λαλᾶν της.

— Ναί, εἶνε ὡραία... εἶνε πολὺ ὡραία... τὴν φοβοῦμαι!...

— Ἔ λοιπὸν τότε μὴ τῆς εἰπῇς ὅτι εἶνε ἄνδρας.

— Ἄ, ναί!...

— Βέβαια, εἰπέ της μόνον, ὅτι ἀπὸ ζήλειαν διὰ τὸν πασσᾶν τὴν τοποθετεῖς πλησίον της δι' ὀλίγας ἡμέρας.

— Καὶ ἂν τὸ ἀνακαλύψῃ; τότε ἢ ἐγὼ εἶμαι χαμένη ἢ αὐτός.

Ὁ εὐνοῦχος ἐμειδίασε.

— Ἀνόητη εἶσαι, ἐβλοντίμ; εἶπεν. Ἐὰν αὐτὴ ἀνακαλύψῃ ὅτι εἶνε ἄνδρας, τότε εἶνε ποῦ δὲν θὰ εἶνε χαμένος κανείς.

— Ἄ! ἔκαμεν ἡ Αἰσὲ μετὰ πικρίας. Αὐτὴ εἶνε φίλη μου καὶ εἶμαι ἡ μόνη φίλη της, εἰς τὴν ὁποίαν ἔχει ἀνοίξει τὴν ψυχήν της. Ἐκεῖνος λείπει δύο ὁλόκληρα χρόνια καὶ τὴν ἔχει παραμελήσει... εἶνε σὰν τρελλή!... Ἐὰν τὸν ἀνακαλύψῃ τὸν Τιγράν, τὸν χάνω διὰ παντός.

— Τζάνεμ, εἶπεν ὁ Σελήμ· αὐτὸ δὲν εἶναι βέβαιον· ἀλλὰ καὶ βέβαιον ἂν εἶναι δὲν ἠμπορεῖς νὰ τὸν κρατήσῃς πολὺν καιρὸν ἐκεῖ. Νὰ σωθῶμεν ἀπὸ τὴν νύκτα αὐτήν, καὶ ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας τὸν παίρνομεν πάλιν καὶ τὸν κρύπτομεν ἀπὸ τὸν πασσᾶν. Ἐκεῖνο ποὺ εἶναι βέβαιον, εἶναι ὅτι, ἂν τὸν ἀφήσῃς νὰ φύγῃ, δὲν θὰ τὸν ἴδῃς πλέον, καὶ ἂν τὸν κρατήσῃς ἐδῶ, θὰ χαθῶμεν ὅλοι.

Εἰς τὰ ἐπιχειρήματα ταῦτα τοῦ γέροντος εὐνούχου ἡ ὀδαλίσκη δὲν ἠδυνήθη πλέον ν' ἀντιτάξῃ ἀντίρρησιν.

Τὸ σχέδιόν του ἦτο τολμηρόν, ἴσως ὀλέθριον, ἀλλ' ἦτο τὸ μόνον μέσον σωτηρίας.

Ἔλαβε τελευταίαν ἀπόφασιν.

— Καλά, εἶπε· θὰ τὸ κάμω, καὶ ὁ Θεὸς βοηθός... Σ' εὐχαριστῶ, Λαλαντζιγίμ... εἶναι ἡ δευτέρα φορὰ ποὺ γίνεσαι ὁ σωτήρ μου. Ἐὰν δὲν ἠμπορέσω ἐγὼ νὰ σοῦ τὸ ἀνταποδώσω ἂς σοῦ τὸ δώσῃ ὁ Ἀλλάχ, ποὺ διαβάζει αὐτὴν τὴν στιγμὴν μέσα εἰς τὴν ψυχήν μου.

Καί, ἀναπνεύσασα μετ' ἀνακουφίσεως, προσέθηκε:

— Κατέβα τώρα, καὶ εἰπὲ νὰ ἑτοιμάσουν τὴν ἅμαξάν μου.

Ὁ εὐνοῦχος ἔλαβε τὴν λευκὴν χεῖρα τῆς ὀδαλίσκης καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὰ χείλη του.

— Ἐὰν ἤξευρεν ὁ κόσμος τί ἀπεφασίσαμεν νὰ κάμωμεν, εἶπε μειδιῶν, θὰ ἔμενε τὸ ὄνομά μας, εἰς τὴν ἱστορίαν. Καὶ προχωρήσας πρὸς τὴν θύραν, ἤνοιξε καὶ ἐξῆλθε διὰ βραδέος βήματος.

ΜΕΡΟΣ Β'.

Ἡ Χαϊδὶν Σουλτάνα

Γιλδὶζ Κιόσκ

Παρουσιάζεται κάποτε μεταξὺ φύσεως καὶ τέχνης μία παράδοξος ἀντιζηλία, ἡ ὁποία δύναται νὰ καταπλήξῃ.

Διακρίνει τις μεταξὺ τῶν δύο μυστηριώδεις γραμμάς, αἵτινες ὅμως ἐκδηλοῦσι τόσον ἀντίθετον πνεῦμα, ὥστε δύναταί τις νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς τέχνης δὲν ἐπεδίωξεν ἄλλο, εἰμὴ πῶς νὰ κρύπτῃ ὅ,τι ἡ φύσις ἔχυσε μὲ τοσαύτην ἀφθονίαν.

Ἡ ἀντιζηλία αὐτὴ μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου παρουσιάζεται μὲ ἐξαιρετικὴν εὐγλωττίαν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ παρὰ τὸν Βόσπορον λόφου, ἐφ' οὗ ἀνεγείρετο τὸ ἀνάκτορον τοῦ Σουλτάνου, τὸ καλούμενον Γιλδὶζ Κιόσκ.

Ἐὰν θέλῃ τις νὰ διακρίνῃ τὴν ἀντίθεσιν μεταξὺ φύσεως καὶ τέχνης, ἀρκεῖ νὰ ρίψῃ ἓν βλέμμα πέριξ τοῦ λόφου ἐκείνου καὶ ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν αὐτὴν νὰ εἰσέλθῃ ἀμέσως ἐντὸς τοῦ ἀνακτόρου.

Ἡ φύσις ἔξωθεν ὁμιλεῖ. Ἡ τέχνη ἔσωθεν σιγᾷ.

Αἱ γραμμαὶ ἔξωθεν ἐξελίσσονται χωρὶς νὰ φοβοῦνται τίποτε, εἶναι μακραὶ καὶ ἀκτινοβόλοι, ὅπως τὰ βλέμματα ἑνὸς Ἡρακλέους· αἱ γραμμαὶ ἔσωθεν περιπλέκονται, λοξεύουν, συγχέονται, ὅπως τὰ βλέμματα ἑνὸς Θερσίτου.

Ἡ φύσις ἐκεῖ εἶναι τόσον εἰλικρινής!

Καὶ ὅμως ἡ τέχνη εἶναι τόσον πονηρά!

Τὸ πᾶν ἔξωθεν εἶναι συνδυασμένον ὅπως προκαλέσῃ τὸ μυστήριον.

Ἡ κορυφὴ τοῦ λόφου, ἐφ' ἧς ὑψοῦται τὸ Γιλδίζ, ἀποτελεῖ ταυτοχρόνως ἓν μειδίαμα γλυκὺ καὶ ἕνα μορφασμὸν εἰρωνείας.

Πανταχοῦ ἡ ζωὴ ἐκρήγνυται μὲ τὸν προκλητικώτερον τρόπον.

Ὁ χρυσὸς χάνεται ἄνωθεν εἰς μυρίας ἀποχρώσεις, διὰ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου· ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ Βοσπόρου, χρυσὸς ὑποκύανος· ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ κιτρίνου ἐδάφους, χρυσὸς παλαιός· ἐπὶ τῶν φυλλωμάτων τῶν δένδρων, χρυσὸς ὑποπράσινος.

Ἀλλ' ὡς ἐὰν ἤθελον ν' ἀποφύγουν τὴν καθιδύνουσαν τὸν ὀφθαλμὸν ἀνταύγειαν ταύτην τοῦ μυριοχρώμου χρυσοῦ, ἀνύψωσαν περὶ τὸ ἀνάκτορον ἕνα φραγμόν, κατὰ τῶν σκληρῶν παρειῶν τοῦ ὁποίου θραύονται διαρκῶς αἱ ἀκτῖνες, καὶ ἐπανέρχονται ἀποχρωματισμέναι καὶ ὠχραί, ὡς ἐὰν ὁ τραχὺς φραγμὸς ἀπερρόφησε τὸ φῶς των, ὅπως μὴ διασχίσουν τὸ μυστήριον τῆς ἔνδον βασιλευούσης σκιᾶς.

Τὸ ἀνάκτορον τοῦ Γιλδὶζ εἶναι τοιοῦτον, ὥστε οὐδεὶς θὰ ἠδύνατο νὰ περιγράψῃ αὐτό.

Εἶδος λαβυρίνθου, διὰ τὸ σχέδιον τοῦ ὁποίου συνειργάσθησαν ἡ πανουργία τῆς ἀλώπεκος, ὁ φόβος τοῦ λαγοῦ, ἡ εὐκαμψία τῆς ἰκτίδος καὶ ἡ ἀγριότης τοῦ αἰλούρου.

Ἐντὸς τοῦ οἰκοδομήματος ἐκείνου δὲν ὑπάρχει οὔτε ἀρχή, οὔτε μέσον, οὔτε ἄκρον.

(Ἀκολουθεῖ).

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Η ΘΥΣΙΑ ΜΙΑΣ ΥΠΑΝΔΡΟΥ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Σήμερα σᾶς προσκαλῶ σ' ἕνα γλέντι ποὺ θὰ γίνῃ μὲ κάποιο καυγαδάκι ποὺ θὰ κάνω μὲ τὴν γνωστήν σας δίδα Στέλλα:

Ἡ εὐαίσθητος αὐτὴ συνάδελφος ἐτάχθη συνήγορος μιᾶς ὑπάνδρου γυναικός, ἡ ὁποία, παραχωροῦσα τὸ διαζύγιον στὸν ἄνδρα της, τοῦ εὔχεται «νὰ εὐτυχήσῃ μ' αὐτὴ ποὺ ἀγαπᾷ». Καὶ σπαράσσεται ἡ καρδία τῆς καλῆς δίδος Στέλλας καὶ μέσα στὸ μυαλάκι της στριφογυρίζει ἡ σκέψις ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἦτο θῦμα, θῦμα εἰς τὸ ὁποῖον συγκεντροῦται ὅλη ἡ συμπάθεια καὶ ἡ προσοχή της.

Ἂς δοῦμε ὅμως, μήπως προτοῦ γίνῃ θῦμα ἡ κυρία αὐτή, εἶχε γίνει θῦμα τῆς ἰδίας ὁ σύζυγός της.

Στὴν ἀγκαλιὰ μιᾶς ἄλλης γυναικὸς δὲν τὸν ὠθεῖ ἕναν νυμφευμένον ἄνδρα πάντοτε ἡ κακοήθεια. Ὑπάρχουν σύζυγοι ποὺ γι' αὐτοὺς ἡ ζωὴ κοντὰ στὴ γυναῖκα τους εἶναι μιὰ ἀτέλειωτη νύκτα, ἕνα ἀβάστακτο βασανιστήριο. Παλεύουν νὰ ζήσουν, ἀγωνιοῦν, πνίγονται καὶ δὲν ἀναπνέουν παρὰ μόνον ὅταν βγαίνουν ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τους.

Ἡ θλιβερὰ αὐτὴ κατάστασις εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀνομοιότητος τῶν χαρακτήρων. Ὁ χαρακτὴρ τοῦ συζύγου εἶναι τὸ ἄκρως ἀντίθετον τοῦ χαρακτῆρος τῆς γυναικός. Προτοῦ ἀγοράσουν τὰ στέφανα τοῦ γάμου των τὸ μόνον τὸ ὁποῖον δὲν ἐξήτασαν ἦσαν οἱ χαρακτῆρες των. Τώρα ἀλληλοβασανίζονται. Καὶ ἡ μὲν γυναῖκα, ἐκ φύσεως δειλή, ὑφίσταται μετὰ καρτερίας ἀδιαχωρήτου τὸν μαρτυρικὸν δεσμόν. Ὁ ἄνδρας ὅμως, ἕνας ἄνδρας ποὺ θέλει νὰ ζήσῃ, τρέχει νὰ εὕρῃ παρὰ τὸ πλευρὸν ἄλλης γυναικὸς ἐκεῖνο ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ βρῇ στὴ γυναῖκα του. Δὲν κάθεται νὰ περιμένῃ τὴν σωτηρίαν του ἀπὸ τὸν Θεόν. Ξεύρει πολὺ καλὰ ὅτι ἐδῶ στὸν κόσμο ὁ προορισμὸς κάθε ἀνθρώπου εἶναι νὰ εὐτυχῇ καὶ νὰ καθιστᾷ καὶ τοὺς ἄλλους εὐτυχεῖς. Στὴν προσπάθεια αὐτὴ ποὺ εἶναι ἱερὰ ἡ ἀπιστία δὲν ἐξετάζεται. Ἐπὶ τέλους, ἂς κάμῃ τὸ ἴδιον καὶ ἡ σύζυγος. Ἄλλος λόγος ἂν δὲν αἰσθάνεται μέσα της τὴν δύναμιν τῆς ζωῆς. Τότε τὸ καλλίτερον ποὺ ἔχει νὰ κάμῃ εἶναι ν' ἀποθάνῃ. Ὁ ἄλλος ἐννοεῖ νὰ ζήσῃ. Καὶ πολὺ σοφὰ ἔκαμε ἡ κυρία ἐκείνη σύζυγος, διὰ τὴν ὁποίαν σήμερον αἰσθάνεται ρίγη συγκινήσεως ἡ καλὴ συνάδελφος, ν' ἀποδώσῃ τὴν ἐλευθερίαν εἰς τὸν δεσμώτην σύζυγον, ἀφοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸν καταστήσῃ εὐτυχῆ. Αὐτὴ ἡ πρᾶξις της παρέχει τὸ ἐνδόσιμον νὰ πιστεύσῃ κανεὶς ὅτι αὐτὴ ἡ σύζυγος ἦτο ὁ αἴτιος τῆς μαύρης νύκτας τοῦ συζύγου, τῆς νύκτας ποὺ δὲν ξημέρωνε ποτέ.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ ΤΗΣ "ΣΦΑΙΡΑΣ,,

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΓΑΜΠΡΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Καλῶς τὰ δεχτήκαμε, ρὲ Μανιώ μου πολυπλάνταχτη καὶ φθοροποιά. Μαζῆ μὲ τὰ πεπόνια τὰ μουρκέϊκα κατέφτασε ἀπ' τὸ Τσικάγο κι' ὁ Νώντας, ὁ γυιὸς τῆς Τσατσιννιῶς τῆς μαστιχοῦς, κάργα δολλάρια καὶ μ' ἕνα σωρὸ ἄλλα Ἀμερικανικὰ ἐξαρτήματα. Ἔτσι γλέπεις κατάντησε ἡ ἀνθρωπότη ἡ καινούργια. Ἄλλος νἄρχεται μὲ δολλάρια κι' ἄλλος νὰ φεύγῃ δίχως δεκαράκι τρούπιο. Ἂς εἶναι!

Τὸ λοιπὸς ποὺ λές, τὸν βρῆκα τὸ λεγάμενο στὸ καφφενεῖο τοῦ Ψυρρῆ, τὸν χαιρέτησα, μ' ἐχαιρέτησε, μ' ἐφίλησε, τὸν ἐφίλησα κι' ἀπὲ τραβήξαμε κ' οἱ δύο ἀγκ ζεμὰν για τοῦ Νυστάζου γιὰ νὰν τοῦ κάνω τὰ μουσαφιρλίκια.

Ὄντας κατέβασε τὸ πρῶτο κανιῆλι, ἀναστέναξε.

— Τι ἔχεις, ρὲ Νώντα; τοῦ κάνω.

— Ἐννηὰ χρόνια, μοῦ κάνει, εἶχα νὰ ποτίσω τὰ σωθηκά μου μὲ βάρσαμο: Ἀθάνατη ρετσίνα!

— Αὐτή, ρέ, μᾶς κρατάει κ' ἐμᾶς τοὺς προλετάριους στον κόσμο. Ἂν ἔλειπε καὶ δαύτη θἄχομε σβύσει ἐτώρα ἀφ' τὸ χάρτη.

— Ξερεις, ρὲ Μῖστο, τί σ' ἤθελα; μοῦ κάνει σὲ λίγο, μόλις σφοντίλησε καὶ τὸ ἕχτο ποτῆρι.

— Ἂν εἶναι γιὰ καμμιὰ νεκρώσιμη ἀκολουθία, τοῦ λέω, εἶμαι ἀπίκου.

Ἐτράβηξε τὴν καρέκλα του πιὸ κοντὰ καὶ μοῦπε μὲ μυστικοπάθεια:

— Ἐτώρα ποὺ βολεύτηκα καλά, σκέφτουμαι νὰ βρῶ κανιὰ κοπέλλα, νὰν τὴ πάρω γυναῖκα μου καὶ ν' ἀνοίξω κ' ἐγὼ σπίτι. Ξέρεις κανιὰ καλή; Καταλαβαίνεις τί πρᾶμα γυρεύω.

— Καταλαβαίνω, ρὲ Χριστέ μου, τ' ἀπαντῶ. Θὲς βοηθὸ γιὰ νὰ φᾶς τὰ δολλάρια.

— Ἡ καλὴ γυναῖκα, ρὲ Μῖστο, εἶν' ὁ στῦλος τοῦ σπιτιοῦ.

Ἔβηξα, καθάρισα ὕστερης τὸ λάρυγγά μου μὲ ρετσίνα καὶ τοῦτα:

— Ρὲ ού, ὑπάρχει τὸ σήμερις καλὴ γυναῖκα; Ποιὰ καλὴ γυναῖκα μπαίνει μέσα στὸ κουρεῖο γιὰ νὰν τῆς κόψουν τὰ μαλλιὰ σύρριζα σὰ νἄχῃ τριχοφάο; Ποιὰ καλὴ γυναῖκα βγάνει τῆς γάμπες της καὶ τὰ μπράτσα της στὴ δημοπρασία; Θὲς δηλαδὴς νὰ μπαίνῃς μεθαύριο σπιτι σου καὶ νὰ ζητᾶς φαΐ καὶ νὰ γλεπῃς τὴ συβία νὰ κάθεται στὸν καναπὲ καὶ νὰ φουμαίρνῃ σὰν Ἀρναούτης; Τὸ σήμερης ἡ γυναῖκες, ρὲ Νώντα, δὲν εἶναι γιὰ μᾶς. Πᾶρτο ἀπόφασι. Ἂ θὲς αὔριο νὰ μὴν ἐγκληματίσῃς καὶ νὰ σὲ φᾶνε ἐσένα καὶ τὰ δολλάρια ἡ φυλακὲς καὶ τὰ δικαστήρια, ἄσε τῆς νυφᾶδες, ἀδρεφάκι καὶ τήρα νὰ βρῇς κανιὰ πρόχειρη νὰν τῆς ἐφαρμόσῃς τὰ προσωρινα μέτρα.

— Ὄχι, μοῦ κανει, πρέπει νὰ παντρευτῶ. Τ' ἀποφάσιξα.

— Ἔ, τότες τοῦ κάνω, βρὲς ἀπὸ τώρα συνήγορο γιὰ το κακούργημα.

— Χοντρὰ τὰ λές, μοῦ κάνει.

— Ἂν σοῦ φαίνονται χοντρά, ἀδρεφάκι, βάντα στὸν τόρνο νὰν τὰς ψιλίνῃς.

Ἐπλέρωσα τὸ λογαριασμὸ κ' ἔφυγα γιὰ νὰ δώκω τόπο τῆς ὀργῆς.

Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ παγαίνῃ γυρεύοντας νὰ κάνῃ μεθαύριο φόνο γιὰ λόγους τιμῆς!

Ρέ, Κράτος εἶν' αὐτό; — Ὁ Βλάμης

ΒΛΑΜΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Σύρε νὰ πῇς τοῦ κύρη σοῦ
πὼς δὲ σ' ἀποχωρίζουμαι,
γιατ' εἶμαι λεβεντόπαιδο
καὶ στὸ κρασὶ γνωρίζουμαι.
Νὰ πῇς καὶ στὰ ξαδέρφια σου,
ποὺ μὲ κατηγορήσανε,
πὼς ὅσοι μὲ πειράξανε
— νὰ ξέρῃς — δὲ χρονίσανε.
Κ' οἱ θειές σου ποὺ νομίζουνε
πὼς ἄλλου θὰ σὲ δώσουνε,
τρίχα σγουρὴ πιτύχανε
καὶ δὲ θὰ τὴν ἰσιώσουνε...

Ὁ Τζὲς

ΟΠΟΥ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΠΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ

ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΑΘΗΝΑ ΜΑΣ

Τί ὡραῖα ποὺ περνᾶμε στὴν Ἀθήνα ἐδῶ πέρα,
εἰς τὰ κέντρα της γλεντᾶμε νύχτα-μέρα.
Ὅλα εἶναι στὴν ἐντέ- [λεια
μουσικές, τραγούδια, [γέλοια,
ὅλα ἔξοχα καὶ φίνα
στὴν Ἀθήνα.
Μέσ' στὸ Φάληρο σὰν [πάω,
ὤ, τί ἔξοχο κ' ἐκεῖνο!
ὅπου κάθομαι νὰ φάω
ὅλο φτύνω.
Ὅπου κι' ἂν γυρίσω μπρός μου ξαναβλέπω πάλι [κι' ἄλλους
ὅλου τοῦ καλοῦ τοῦ κόσμου παπαγάλους.
Καὶ κυττᾶς μαγεμένος στὴν πλὰζ
κάθε μάτι γλυκὸ ποὺ σὲ σφάζ.
Εἰς τὴν Ἀλυσίδα ἴσια τὸν περίπατό σου κάνεις
καὶ πατεῖς με καὶ... Πατήσια τέλος φθάνεις.
Τὸ κατσάρι κ' ἡ τσουράπα γύρω σου περιοδεύει
καὶ ἡ πρίμα ἡ Ἀράπα σὲ μαγεύει!
Ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ περπατᾶς
καὶ τὴ μύτη σου πάντα κρατᾶς.
Πᾶς τὸ βράδυ στοῦ Γιαννάκη νὰ ξεσκάσῃς γιὰ [λιγάκι,
ἄχ, τί γλέντι κ' ἐκεῖ πέρα νύχτα-μέρα!
Χαιρετᾶς, σὲ χαιρετᾶνε καὶ κυττᾶς καὶ σὲ κυττᾶνε
καὶ ἡ μύτη σου φουσκώνει ἀπ' τὴ σκόνη.
Στὴς ἐννηὰ τὸ τραπέζι χτυπᾶς,
τὸ γκαρσόνι πληρώνεις καὶ πᾶς.
Τρῶς λοιπὸν καὶ ξαναβγαίνεις κ' ἔξω ἀπ' τὸ Ντορὲ [πηγαίνεις

καὶ τραβᾶς μετὰ τὸ δεῖπνο
κι' ἄλλον ὕπνο.
Ἀπ' τῆς δύο καὶ πάρα πέρα
ὥς που ν' ἀνατείλῃ ἡ μέρα
βγαίνουνε γιὰ πεταλοῦδες
κάτι ἀρκοῦδες
κι' ἡ νεότης ξοδεύει ἡ χρυσὴ
καὶ κουνᾶς το κεφάλι σου σύ.
Στῶν θεάτρων τὴν πλατεία
πᾶς ν' ἀκούσῃς λίγα ἀστεῖα,
μιὰ κυρία μπρός σου μένει, θρονιασμένη.
Φέρνει περικεφαλαία σὰν τὸν πάλαι Ἀχιλλέα,
μόνο ποὺ δὲν ἔχει πάρει καὶ κοντάρι.
Παριστάνουν κι' ἀκοῦς μιὰ φωνὴ
καὶ δὲν βλέπεις ποτὲ τὴ σκηνή.
Βλέπεις κάτι σουσουράδες ποὺ γινήκανε κοκόττες
καὶ σοῦ βγαίνουν σὰν κυράδες κι' ὅλο πρῶτες.
Τὰ ψαλλίδια ἔχουν πετάξει ἡ μοδίστρες κ' ἡ δου- [λέφτρες
πᾶνε καὶ αὐτὲς νὰ γίνουν παξιμαδοκλέφτρες
καὶ κρατοῦνε καὶ τσάντα χρυσῆ
ποὺ κυττᾶς καὶ τὰ χάνεις κ' ἐσύ.
Εἰς τὰ ρεστωρὰν πηγαίνεις
νὰ χορτάσῃς ὁ καϋμένος,
κι' ὅλο τρῶς καὶ ὅλο βγαίνεις
πεινασμένος

Ἕνα τάλληρο γυρεύουν
γιὰ δυὸ τρεῖς ξερὲς πατάτες,
γιὰ λαγοὺς σοῦ μαγερεύουν
καὶ τῆς γάτες.
Καὶ σοῦ φτιάνουν στὸ χρόνο αὐτὸ
τὴν κοιλιά σου τοῦ Νῶε κιβωτό.
Στὸ παζάρι ὅλο τὸ χρόνο κάθε μέρα εἶναι τὰ ἴδια,
πᾶς γιὰ κρέας, βρίσκεις μόνο ὅλο ἀντίδια.
Στὰ ψαράδικα μ' ἐλπίδα ὁ καθένας ποὺ γυρίζει
κάθε μέρα παλαμίδα τοῦ μυρίζει.
Μιὰ μερίδα ἀγοράζεις καὶ τρῶς,
μὰ φωνάζεις νὰ 'ρθῇ κι' ὁ γιατρός.

Γραμμένο τὸ 1919

Πολυβιος Δημητρακόπουλος

ΝΑ ΤΙ ΟΝΕΙΡΕΥΤΗΚΑ...

Τώρα σ' ὀνειρεύτηκα ὤμορφη σὰν πρῶτα
μὲ τὰ μάγια βλέμματα καὶ μὲ τό γλυκὸ
γέλοιο σου καὶ σκέφτηκα — ὢ γλυκειά μου ρῶτα! -
ξέρεις τί ἐσκέφθηκα; Πόσο σ' ἀγαπῶ.
Σ' εἶδα μέσ' στὸν ὕπνο μου σὰν νὰ ἀμφιβάλῃς
σὺ γιὰ τὴν ἀγάπη μου καὶ νὰ μὲ κυττᾶς
σὰν νὰ λές: «ἐξέχασες τῆς γλυκειᾶς ἀγκάλης
τὴν τρεμούλα κι' ἔλεγες πῶς δὲ μ' ἀγαπᾶς».
Μ' ἔκανες κι' ἐδάκρυσα, ὅταν σύ, γυρμένη
στὴ γλυκειὰ ἀγκάλη μου, μὲ τρελ' ὸ φιλί,
μ' ἐφιλοῦσες κι' ἔφευγες ὅλη σαστισμένη
ἀπ' τὴ ντρόπη κι' ἔπεφτες σὰν τρελλὸ πουλί.
Σ' εἶδα μέσα στ' ὄνειρο κι' ἔννοιωσα τὸν πόνο
μακρυά, σὰν πέταγες σ' ἄλλου ἀγκαλιά,
μὰ στὸ ξύπνιο γέλασα κ' εἶπα: αὐτό 'ναι μόνο
ὄνειρο καὶ σοὔστειλα χίλια δυὸ φιλιά.

Νῖκος Μοναχὸς

ΕΞΥΠΝΟΤΑΤΟΥ ΒΑΡΝΑΒΑ ΠΑΝΟΥΡΓΙΑ

ΤΟ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟ ΠΟΥΛΙ

Οἱ φίλοι τοῦ Βαρνάβα ἔκπληκτοι τὸν εἶδαν νὰ ἀνέρχεται τὴν ὁδὸν Κολοκυνθοῦς μ' ἐπ' ὤμου ἕνα δίκανο. Ὁ Βαρνάβας νὰ κρατάῃ τουφέκι. Οἱ φίλοι του σταυροκοπήθηκαν, ἕνας δὲ ἀπ' αὐτοὺς τὸν ἐσταμάτησε καὶ τὸν ἠρώτησε:

— Βρὲ Βαρνάβα, κυνῆγι εἶχες πάει;

— Ἄστα, ἀπήντησε βαρυθυμῶν ὁ Βαρνάβας. Εἶχα πάει κάτω στὴ Κολοκυθοῦ για τριγόνια...

— Ἐκτύπησες κανένα;

— Ἄσε, ἀδελφὲ καὶ κόντευα νὰ κάνω ἔγκλημα.

Οἱ φίλοι του ἀλληλοκυττάχθησαν χαμογελῶντας.

— Τί λές, βρὲ Βαρνάβα; Θὰ πῆρες φαίνεται γιὰ τριγόνι κανένα ἄνθρωπο.

— Βρὲ ἀδελφέ, ἐκεῖ ποὺ περπατοῦσα μέσα στὸν ἐλαιῶνα, διακρίνω ἀπάνω σὲ μιὰν ἐληὰ ἕνα μαῦρο πρᾶγμα νὰ κουνιέται. Τριγόνι θὰ εἶναι, εἶπα μέσα. Σηκώνω τὸ δίκανο, τὸ σκοπεύω καὶ ἑτοιμάζουμε νὰ τοῦ ρίξω, ὅταν ἀκούω κάποιον νὰ φωνάζῃ ἀπὸ τὴν ἐληά: «Γιὰ τὸ Θεό, μάστρο Βαρνάβα, μὴ μὲ σκοτώσῃς».

— Θὰ ἦταν κανένας ἄνθρωπος ἀνεβασμένος στὸ δέντρο.

— Ἄνθρωπος; τί λὲς ἀδελφέ. Τώρα θὰ δῇς τί ἦταν: Κατεβάζω τὸ τουφέκι μου, πλησιάζω στὴν ἐληὰ καὶ τι νομίζετε πὼς βλέπω; Τὸν παπαγαλο μου ποὺ εἶχα χάσει ἐδῶ καὶ πέντε μῆνες.

— Αὐτὸς λοιπὸν σοῦ φώναζε «Μάστρο Βαρνάβα μὴ μὲ σκοτώσῃς»;

— Αὐτὸς βέβαια. Μ' ἐγνώρισε, βλέπετε.

Οἱ φίλοι του ἐτράπησαν εἰς φυγήν.

Ὁ Κος Γκροσὰρ

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ «ΝΟΡΑΣ»

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ 30

1	7	7	19	30
12		6	[illegible]	
6	1	17	6	30

Συμπληρώσατε καταλλήλως μὲ ἀριθμοὺς τὰ κενὰ τετραγωνίδια οὕτως ὥστε εἰς ὅλας τὰς στήλας, ὁριζοντίως καὶ καθέτως, νὰ σχηματίζεται ὁ ἀριθμὸς 30.

Λύσεις, συνοδευόμεναι ὑπὸ μονοδράχμων, γίνονται δεκταὶ εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Σφαίρας» μέχρι τῆς 15ης Σεπτεμβρίου. Τ' ἀποτελέσματα θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ φύλλον τῆς 19ης Σεπτεμβρίου.

Οἱ ἐσωκλείοντες περισσότερα μονόδραχμα λαμβάνουν περισσοτέρους κλήρους κατὰ τὴν ἐκκύβευσιν πρὸς ἀπονομὴν τῶν βραβείων.

ΒΡΑΒΕΙΑ ΘΑ ΔΟΘΟΥΝ ΔΕΚΑ

Πρῶτον: Μία γυναικεία ὀμβρέλλα γιὰ τὸν ἥλιο, ἀξίας 200 δραχμῶν.

Δεύτερον: Ἕνα κουτὶ σαπούνια ἀρωματικα, τῆς καλλιτέρας μάρκας.

Τρίτον: Ἐτησία συνδρομὴ «Σφαίρας».

Τέταρτον: Μιὰ ξυριστικὴ μηχανή.

Πέμπτον: Δυὸ μυθιστορήματα: «Ἰουδὴθ» καὶ «Ἡρὼ καὶ Λέανδρος».

Ἕκτον: Ἑξάμηνος συνδρομὴ «Σφαίρας».

Ἕβδομον: Δυὸ κουτιὰ λουκούμια.

Ὄγδοον: Μία φιαλη ἀρώματος.

Ἔννατον: Τρίμηνος συνδρομὴ «Σφαίρας».

Δέκατον: Μια γυναικεία βεντάγια.

(Ἡ συνέχεια εἰς την 7ην σελίδα)

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΟΝΔΥΛΑΚΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ κυρὰ Γραμματικὴ δὲν εἶχε μόνον τὴν μορφήν, ἀλλὰ καὶ τὴν φήμην μαγίσσης. Καὶ τῷ ὄντι ἐγνώριζε πολλὰ πράγματα μυστηριώδη, ἀναγόμενα ἰδίως εἰς τὴν ἀνάπτυξιν ἔρωτος ἢ μίσους μεταξὺ ἀγάμων καὶ ἐγγάμων.

Ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἐγνώριζε τὴν χαρτομαντείαν, τὴν λεκανομαντείαν καὶ ἀρκετὰ πράγματα ἐκ τῆς νεκρομαντείας, παρεσκεύαζε καὶ διάφορα φίλτρα στερεώνοντα ἢ ψυχραίνοντα ἢ μετατρέποντα εἰς ἀπέχθειαν τὸν ἔρωτα.

Ἀλλὰ μὴ ἔχουσα, φαίνεται, μεγάλην πεποίθησιν εἰς τὴν ἀρωγὴν τῶν πνευμάτων, κατέφευγε καὶ εἰς τα πρακτικώτερα μέσα, κατασκευάζουσα διάφορα εἴδη ψιμμυθίων καὶ βαφῶν.

Καὶ ἡ μάγισσα ἐκέρδιζεν ἀρκετὰ ἐκ τῆς πολυαρίθμου πελατείας της, θὰ ἦτο δὲ πλουσία, ἂν δὲν εἶχε σύζυγον μέθυσον καὶ ἄσωτον, τὸν ὁποῖον ἀποθανόντα διεδέχθη ὁ υἱός, προσθέσας εἰς τὰ ἐλαττώματα τοῦ πατρος τὸ τοῦ χαρτοπαίκτου.

Ἡ μητέρα ἐκάλεσεν εἰς ἐπικουρίαν τὸν υἱόν της, διὰ τούτου ἐκλήθη πολλὲς φορὲς εἰς τὸ σπίτι ὁ ὑποδηματοποιὸς καὶ πολλαὶ τοῦ ἐπεδαψιλεύθησαν περιποιήσεις, ἡ δὲ Σταματίνα ἔδιδεν εἰς τοὺς ἐλαιώδεις ὀφθαλμούς της τὴν πλέον τρυφεραν ἔκφρασιν ποὺ ἠμποροῦσε νὰ δώσῃ.

Ἀλλ' ὁ Κωνσταντῆς ἔμενεν ἀναίσθητος, τὸ μόνον δὲ ποὺ ᾐσθάνετο εἰς τὸ σπίτι τῆς μαγίσσης ἦτο ἡ φρίκη καὶ ἡ ἀηδία.

Ἔχων ὅμως μαλακὸν χαρακτῆρα, δὲν κατώρθωσε ν' ἀντιστῇ εἰς τας προσκλήσεις τοῦ υἱοῦ τῆς μαγίσσης καὶ πολλάκις, ὅταν δὲν εἶχε νυχτέρι, ἐπερνοῦσε ὀλίγην ὥραν συζητῶν μετα τῆς μαγίσσης καὶ τῆς κορης της, το βράδυ πρὶν κοιμηθῇ. Ἀλλ' ἐφαίνετο ὅτι δὲν διέκρινε τὴν περιπάθειαν τῶν βλεμμάτων τῆς κιτρίνης κόρης.

Τοτε ἡ μάγισσα ἐτέθη εἰς ἐνέργειαν. Ὁ Κωνσταντῆς ἐποτίσθη εἰς τὰ φαγητὰ καὶ εἰς τὸ κρασὶ με διάφορα φίλτρα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀκαθαρτα, τα ὁποῖα ὅμως ὡς μόνον ἀποτέλεσμα εἶχαν ὅτι ἔπαθεν ἀπο ἔκζεμα, τὸ ὁποῖον ἀρκετον καιρὸν τὸν ἐβασάνισεν.

Ἡ δὲ Καρκαλοῦ, βλέπουσα τὴν ἀποτυχίαν τῶν μαγγανειῶν της, ἀπέδωκε τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο εἰς τὴν Παναγίαν τὴν Τηνιακιάν, διὰ τοῦτο συνέθεσεν ἐπιτηδες ἐξορκισμον, τον ὁποῖον ἐψιθύριζεν ὅταν κατεσκεύαζε τὰ μάγια της:

Πρωτόγεννες, 'στερόγεννες,
μὲ φρύδια κολλημένα,
μὲ πόδια μαλλιαρά,
ὅλες πέρασαν καὶ δὲν ἐμάτιασαν.
Πέρασε κ' ἡ Παναγιὰ ἡ Τηνιακιὰ
κ' εἶπε νὰ γενῇ,
νὰ γενῇ καὶ νὰ μακρύνῃ
τ' ἀνδρόγυνο ποὺ θέλω

Ἀλλ' ἡ Παναγία τῆς Τήνου ἐφάνη πιστὴ εἰς τὸν συμπατριώτην της. Καὶ τότε ἐδέησε να τεθοῦν εἰς ἐνεργειαν ἄλλα μέσα.

Μιαν ἡμέραν ἐπεσκέφθη τὸν Μαστροκωνσταντῆν ἕνας ἐκ τῶν συμβούλων τοῦ Δήμου Ἀθηναίων, ἀνὴρ φιλοδοξῶν να ἐκλεγῇ δήμαρχος ἢ βουλευτὴς καὶ δια τοῦτο πᾶν μεσον μεταχειριζόμενος διὰ ν' ἀποκτήσῃ τὴν εὔνοιαν τῶν τραμπουκων τῆς Πλάκας καὶ τοῦ Ψυρρῆ, οἱ ὁποῖοι ἦσαν οἱ κυριοι τοῦ ἐκλογικοῦ πεδίου.

Ὁ κ. Συμβουλος ἠρώτησε τὸν ὑποδηματοποιὸν πῶς ἐπήγαιναν ἡ δουλειές του, ἔπειτα δέ, ἀφοῦ ἐπῄνεσε τὴν φιλοπονιαν καὶ τὴν σύνεσιν του, τοῦ εἶπεν ὅτι ἦτο καιρος νὰ πανδρευθῇ καὶ ὅτι αὐτὸς μὲ μεγαλην του εὐχαρίστησιν θὰ ἐγίνετο κουμπάρος. Εἶχεν ἀκούσει μαλιστα ὅτι ὁ ὑποδηματοποιὸς τα εἶχε φτιάσει μ' ἕνα καλὸ καὶ ἀρκετα εὐκατάστατο κορίτσι τῆς γειτονιᾶς καὶ ἐπειδὴ καὶ ἡ οἰκογένεια τοῦ κοριτσιοῦ ἦτο φιλική του, εὐχαριστως θὰ μεσολαβοῦσε να τελειώσῃ αὐτὸ τὸ συνοικέσιον.

Ὁ ὑποδηματοποιὸς ἐξέφρασεν ἀποριαν, ἀλλ' ὁ Σύμβουλος μειδιῶν τοῦ εἶπε:

— Ἔλα, Μαστροκώστα. Αὐτὰ τὰ πράγματα δὲ μποροῦν νὰ μείνουν μυστικά, μάλιστα εἰς τοὺς στενοὺς οἰκογενειακοὺς φίλους. Ξερω ὅτι σ' ἀρέσει τῆς Καρκαλοῦς τὸ κορίτσι, κ' ἔχεις δίκηο, γιατι εἶναι καλὸ καὶ τιμιο κορίτσι, ἔχει δὲ καὶ ἡ οἰκογενειά του ἰσχυρα μέσα.

— Ἐγὼ τῆς Καρκαλοῦς τὸ κορίτσι!.. εἶπεν ὁ ὑποδηματοποιὸς καταπληκτος. Οὔτε πέρασε ποτὲ ἀπο τὸ νοῦ μου τέτοια ἰδέα.

Καὶ ἐγέλασε μὲ τρόπον χαρακτηριστικόν. Ἦταν γυναῖκα αὐτὴ ἡ μαϊμοῦ τοῦ Κωλέττη διὰ νὰ τὴν ἀγαπήσῃ ἄνθρωπος;

Ἀλλ' ὁ κύριος Σύμβουλος δὲν ἐγελοῦσε διόλου καὶ σοβαρώτατα τοῦ εἶπεν ὅτι, ἀφοῦ δὲν εἶχε σοβαροὺς σκοπούς, δὲν ἔπρεπε νὰ ἐκθέσῃ τὸ κορίτσι καὶ τώρα νὰ τὴν ἀφήσῃ στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ. Κατέστρεφε τὴν τύχην καὶ τὸ μέλλον τῆς κόρης. Ἀλλ' αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν ἔχουν ποτὲ καλὸν ἀποτέλεσμα. Καὶ ἔπρεπε νὰ πάρῃ τὸ κορίτσι, ἀλλοιῶς θὰ εἶχε μπλεξιὲς μὲ τοὺς συγγενεῖς της, πρὸ πάντων δὲ μὲ τὸν ἀδελφόν της τὸν Θεμιστοκλῆ, ὁ ὁποῖος ἦ ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς μᾶλλον φοβεροὺς νταῆδες τῶν Ἀθηνῶν. Δύο ἢ τρία φονικὰ εἶχε κάμει ὡς τώρα. Καὶ δὲν ἦτο μόνον φύσει αἱμοβόρος, ἀλλὰ τὸν ἐνεθάρρυνε καὶ ἡ ἀτιμωρησία, διότι τὸν ὑπεστήριζαν οἱ ἰσχυρότεροι κομματάρχαι.

Ὁ ὑποδηματοποιὸς ἐγνώριζεν ὅτι τίποτε ὑπερβολικὸν δὲν ἔλεγεν ὁ Σύμβουλος χαρακτηρίζων ὡς ἀνωτέρω τὸν υἱὸν τῆς μαγίσσης, διέβλεπε δὲ τὴν δεινὴν δολοπλοκίαν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐμπέσει.

Καὶ ἐδήλωσε μὲν πρὸς τὸν ἔντιμον μεσίτην ὅτι οὐδέποτε ἔδωκε τὴν ἐλαχίστην ἀφορμὴν ἢ ἐλπίδα εἰς τὴν κόρην τῆς μαγίσσης καὶ ὅτι ἑπομένως δὲν ἐθεώρει ἑαυτὸν ὑπόχρεων νὰ τὴν νυμφευθῇ, ὁπωσδήποτε ὅμως εταράχθη ἀρκετὰ καὶ ὁ Σύμβουλος τὸν ἀφῆκε πολυ συλλογισμένον.

Μ' ὅλα ταῦτα ὁ Κωνσταντῆς, ἀντὶ νὰ καμφθῇ ὑπὸ τῶν ἀπειλῶν, ἐφάνη τοὐναντίον κατὰ τὰς ἑπομένας ἡμέρας ἀποφασισμένος ν' ἀποφύγῃ τὴν στηθεῖσαν παγίδα.

Ἔπαυσε νὰ εἰσέρχεται εἰς τὴν κατοικίαν τῆς μαγίσσης καὶ ἀπέφευγε ν' ἀτενίσῃ τὴν Σταματίναν, ἡ ὁποία τώρα ἐφαίνετο ἐπιζητοῦσα μετ' ἐκτάκτου ἐνδιαφέροντος νὰ τὸν συναντᾷ εἰς τὴν αὐλὴν καὶ τὴν θύραν, ἀποτολμήσασα μαλιστα νὰ τοῦ ἀπευθύνῃ μερικὰς φράσεις πλήρεις γλυκερῶν παραπόνων:

— Τι σοῦ κάναμε, Μαστροκωνσταντῆ, καὶ μᾶς κρατεῖς τόσο σοβαρό;

Ἀλλ ὁ Μαστροκωνσταντῆς ἐν τῷ μεταξὺ μόνον μίαν φροντίδα εἶχε: Νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς μαγίσσης, ἐὰν ἦτο δυνατὸν καὶ ἀπὸ τὴν συνοικιαν ἀκομη. Πραγματι δὲ ἐνοικίασε δωματιον εἰς κάποιο μακρυνὸν μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον μετεκόμιζε λίγα-λίγα τὰ πράγματά του κρυφά.

Ἀλλ' ἕνα βράδυ, μεταβὰς διὰ νὰ παραλάβῃ τὰ τελευταῖα του πραγματα, εἶδεν αἴφνης τον υἱὸν τῆς μαγίσσης ἐξορμῶντα κατ' αὐτοῦ ἐκ τοῦ βάθους της αὐλῆς μὲ κάμαν πηχυαίαν εἰς τὸ χερι.

— Ἄτιμε! ἐβρυχήθη ὁ Θεμιστοκλῆς, συλλαβὼν αὐτὸν ἐκ τοῦ τραχήλου καὶ στρέφων τὴν κάμαν κατα τοῦ στήθους του. Τί σοῦ πέρασε, ρέ, ὅτι εἶν' ἡ τιμὴ τοῦ ἀνθρώπου; Ἄχυρα ἢ σκουπίδια;

— Μὰ τι ἔχεις μ' ἐμένα, κὺρ Μιστόκλη; ἐτραύλισεν ὁ ὑποδηματοποιὸς τρέμων. Τί σοῦ ἔκαμα;

— Τι μοὔκανες, ρὲ ἄτιμε! ἀνεφώνησεν ὁ υἱὸς τῆς μαγίσσης σείων αὐτὸν σφοδρῶς.

Τί ἄλλο ἤθελες, μωρέ, νὰ μοῦ κάνῃς, ἀφοῦ ἀτίμασες τὴν ἀδελφή μου; Τὴν Παναγία σου!..

— Ἐγώ;

— Σκάσε, ἄτιμε ποὺ θέλεις νὰ μὲ κοροϊδέψῃς κιόλα. Θὰ σοῦ πιῶ τὸ αἷμα.. Τὸ σταυρό σου!

Καὶ ὁ ὑποδηματοποιὸς ᾐσθάνθη τὴν αἰχμὴν τῆς κάμας στηριζομένην εἰς τὸ στῆθος του. Συγχρόνως δὲ οἱ θολωμένοι ὀφθαλμοί του διεκριναν δύο ἄλλους ἄνδρας, ἐξερχομένους ἐκ τῆς σκιᾶς καὶ πλησιάζοντας αὐτόν. Τοῦ ἐφάνη δὲ ὅτι ἐκρατοῦσαν καὶ αὐτοὶ πιστόλια καὶ μαχαίρια.

Ὁ ἕνας ἔπιασε τὸν βραχίονα τοῦ Θεμιστοκλῆ λέγων μὲ τὴν ἰδιαιτέραν προφορὰν τῶν κουτσάβων:

— Ἄφησέ τον, ρὲ Μιστόκλη, νὰ δοῦμε μήπως θέλει νὰ διορθώσῃ τὴν ἀτιμία ποὔκανε κι' ἂν δὲ θέλει, τὸν σφάζουμε σὰν τραγί. Ρὲ μάστορη, θὰ τὸ πάρῃς τὸ κορίτσι;

Ὁ Κωνσταντῆς ἦτο ὠχρὸς ὡς νεκρὸς καὶ εἶχε καταπιεῖ τὴν γλῶσσαν του ἀπὸ τὸν φόβον του. Ὡς ἐκ τούτου δὲν κατώρθωσε ν' ἀρθρώσῃ λέξιν. Τότε ὁ Θεμιστοκλῆς, ἐκμανείς, ὕψωσε τὴν κάμαν, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ἄλλος τὸν ἠμπόδισεν, ἔδωσε μιὰ τόσο δυνατὴν γροθιαν κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ ὑποδηματοποιοῦ, ὥστε ὁ δυστυχής, κλονισθείς, κατεπεσε ζαλισμένος ἐπὶ τῶν πλακῶν τῆς αὐλῆς, ὅπου ὁ υἱὸς τῆς μαγίσσης ἤρχισε νὰ τὸν ποδοπατῇ καὶ νὰ τὸν κλωτσᾷ, λέγων πρὸς τοὺς ἐμποδίζοντας αὐτόν:

— Ἀφῆστε με νὰ τοῦ φάω τὸ σ ὅτι... τὸ Χριστό του!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ θύρα τῆς μαγίσσης ἤνοιξε, φωτίσασα διὰ κιτρίνου φωτὸς τὸ σύμπλεγμα, τοῦ ὁποίου αἱ σκιαὶ ἀπετυπώθησαν ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι τοίχου πελώριαι.

Καὶ ἡ κόρη τῆς μαγίσσης, δραμοῦσα ἐτέθη μεταξὺ τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τοῦ θύματος, μισοκλαίουσα δῆθεν:

— Ἀδελφέ μου, νὰ χαρῇς... μὴ τὸν σκοτώσεις... Ὁ Κώστας μ' ἀγαπᾷ καὶ θὰ μὲ πάρῃ.

Ἐνῷ δὲ ἡ Σταματίνα ἐπροστάτευε τὸν δῆθεν ἐραστήν της, ἕνας ἐκ τῶν συντρόφων τοῦ Θεμιστοκλῆ, ἐψιθύριζε πρὸς τὸν ὑποδηματοποιόν:

— Πές, κακομοίρη, ὅτι θὰ τὴν πάρῃς, γιατὶ χάθηκες.

Εἴτε διστάζων, εἴτε μὴ δυνάμενος, ὡς ἐκ τῶν κακώσεων, τὰς ὁποίας εἶχεν ὑποστῇ καὶ τοῦ φοβου ὁ ὑποδηματοποιός, ἐβράδυνε ν' ἀπαντήσῃ. Ἔπειτα, ἰδὼν τὴν μάγισσαν εἰς τὴν θύραν, ἀπηυθύνθη πρὸς αὐτὴν ὑποτρυλλίζων:

— Τὸ παίρνω τὸ κορίτσι, κυρὰ Γραμματική.. μὰ θέλω νὰ πῇς ἐλόγου σου ἂν εἶμαι ἄτιμος ἄνθρωπος.

— Μωρ' ἄφησε τὰ λόγια τώρα ποὺ τὸν ἡμερέψαμε κομμάτι, τοῦ εἶπε ταπεινοφώνως ὁ σύντροφος τοῦ Θεμιστοκλῆ, καὶ πὲς ὅτι δέχεσαι νὰ γίνῃ ὁ γάμος ἀπόψε, νὰ μὴν ἀνάψῃ πάλι κ' ὕστερα δὲν ἀνακατεύομαι.

— Δέχομαι, εἶπε στενάξας ὁ ὑποδηματοποιός.

Τὰ πάντα ἦσαν προετοιμασμένα καὶ μετ' ὀλίγον ἐτελεῖτο ὁ γαμος εἰς τὴν κατοικίαν τῆς μαγίσσης, παρισταμένων τῶν τριῶν κακούργων μὲ ὕφος ἀπειλητικόν.

Ὁ ὑποδηματοποιὸς παρουσίαζε θέαμα οἰκτρόν, κάτωχρος καὶ καταματωμένος, μὲ τὸ στέφανον του γάμου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Ὁ δὲ ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης ἐδιάβαζεν ἐλαφρᾷ τῇ συνειδήσει τὰς εὐχὰς τοῦ μυστηρίου!

Ὑπὸ τοιούτους οἰωνοὺς ἤρχισεν ὁ ἔγγαμος βίος τοῦ Μαστροκωνσταντῆ καὶ γλήγορα ἀπέβη κόλασις διηνεκὴς καὶ ἀτελεύτητος.

Ἐσκέφθη να καταγγείλῃ τοὺς ἐκβιάσαντας αὐτὸν καὶ να ζητήσῃ διαζύγιον, ἀλλ' ἐσκέφθη συγχρόνως ὅτι ὁ Θεμιστοκλῆς, ὡς ἀρχιτραμπούκος ἦτο πανίσχυρον ὑποκείμενον καὶ τὸ πιθανώτερον ἀποτέλεσμα ἦτο ὅτι θὰ ἐφυλακίζετο ἴσως αὐτὸς ὡς ἐκβιαστὴς καὶ ὅτι ἡ ζωή του θὰ διέτρεχε κίνδυνον ἐκ μέρους τοῦ υἱοῦ τῆς μαγίσσης καὶ τῶν ἀπαισίων φίλων του.

Καὶ ὁ φοβος ὑπερίσχυσεν.

Ὁ Μαστροκωνσταντῆς ἄλλωστε ἦτο ἐκ τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι, μὴ ἔχοντες τὸ θάρρος νὰ ὑποστῶσιν ἀλγεινὴν ἐγχείρησιν, ἐγκαρτεροῦν εἰς τὰς χρονίας ταλαιπωρίας τοῦ νοσήματος αὐτῶν, ἀναθέτοντες τὰς ἐλπίδας των εἰς τὴν τύχην καὶ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

Ἡ σύζυγος τοῦ Μαστροκωνσταντῆ δὲν ἦτο μόνον σωματικῶς ἀλλὰ καὶ ἠθικῶς νοσηρά. Καὶ πολλακις ὁ δυστυχὴς ὑποδηματοποιὸς ὑπώπτευσε μὴ τὸ θῆλυ μορμολύκειον εἶχε συλληφθῆ κατὰ τὰς νυκτερινὰς συνάξεις τῶν δαιμόνων ὑπὸ τῆς μαγίσσης διὰ τῆς Σολωμονικῆς.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑ Η ΩΡΑ

Ὁ καυγᾶς δύο Ἑβραίων

Δύο Ἑβραῖοι μαλώνουν εἰς τὴν ἀγορὰν τῆς Θεσσαλονίκης γιὰ κάποιο τόπι πανί.

— Εἶσαι ἄπλυτος, λέει ὁ ἕνας στὸν ἄλλο. Ζητᾶς νὰ μὲ φᾶς ὁλόκληρο.

— Ἔννοια σου, ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος Ἑβραῖος. Ἡ θρησκεία μας ἀπαγορεύει τὸ χοιρινὸ κρέας.

Τὸ τέχνασμα τοῦ εἰσπράκτορος

Κάποιον δημόσιον εἰσπράκτορα, ἐνῷ ἐπήγαινε ἀπὸ τὸ ἕνα χωριὸ στὸ ἄλλο, στὸ δρόμο τὸν ἔπιασεν ἕνας ληστὴς καὶ μὲ τὸ περίστροφο στὸ χέρι τὸν ἠνάγκασε νὰ τοῦ παραδώσῃ ὅσα χρήματα εἶχε μαζῆ του.

— Ἔχω μιὰ σφαῖρα ἀκόμη στὸ πιστόλι μου, τοῦ εἶπεν ὁ ληστής. Κύτταξε καλὰ μὴν ἀντισταθῇς, γιατὶ θὰ σοῦ τὴ φυτέψω στὴν καρδιά.

Ὁ δυστυχὴς εἰσπράκτωρ ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

— Τοὐλάχιστον, καπετάνιο μου, εἶπε στὸ ληστή, τράβα μιὰ πιστολιὰ ἐδῶ στὸ σακάκι μου γιὰ νὰ πιστέψουν ὅτι μοῦ τὰ πῆραν ἄλλοι τὰ λεπτά, γιατὶ θὰ ὑποθέσουν ὅτι τὰ καταχράσθηκα.

Ὁ ληστὴς δὲν ἔχασε καιρὸ κ' ἐπέρασε τὴ σφαῖρα του ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ σακακιοῦ τοῦ εἰσπράκτορος. Αὐτὸς τότε, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρό, ἀφοῦ ὁ ληστὴς ἔμεινε χωρὶς σφαῖρα, τὸν ἅρπαξε, τοῦ ἔδεσε τὰ χέρια κ' ἔτσι δέσμιον τὸν ὡδήγησε στὸν πλησιέστερον ἀστυνομικὸ σταθμό.

Π. Ναλέος

ΤΟ ΑΙΣΘΗΜΑ ΤΗΣ ΛΟΥΙΖΑΣ

Τοῦ Marcel Prevost

Εὑρισκόμουν τότε στὸ Λυὼν γιὰ κάποια σπουδαία δικηγορικὴν ὑπόθεσιν. Τὰ ἐκεῖ σωματεῖα εἶχαν κηρύξει ἀπεργία καὶ διώρισαν ἐμένα νομικό τους σύμβουλο γιὰ νὰ τοὺς ὑπερασπίσω τὰ δίκαιά των καὶ ἐξομαλύνω τὰς ὑποθέσεις των.

Στὸ Λυὼν ὁ πατέρας μου εἶχε κάποιο φίλο, τὸν κ. Λιγκάρ, ἕνα πολὺ τίμιο καὶ ἀγαθὸ νοικοκύρη, ὁ ὁποῖος, μόλις ἔμαθεν ὅτι ἦλθα, ἔτρεξε στὸ σταθμὸ καὶ μὲ παρέλαβε. Δὲν ἐννοοῦσε μὲ κανένα τρόπο νὰ μ' ἀφήση νὰ μείνω στὸ ξενοδοχεῖο.

Ἐγὼ ἐπέμενα.

— Τί λὲς ἐκεῖ, μοῦ εἶπε. Τὸ παιδὶ τοῦ φίλου μου Μεγιὼρ νἄρθη στὸν τόπο μου καὶ νὰ μείνη στὸ ξενοδοχεῖο; Μὴ τὸ ξαναπῆς αὐτό, ἀγαπημένε μου Ἐρρῖκο.

Ἐμπήκαμε σ' ἕνα ἁμάξι κ' ἐπήγαμε σπίτι του. Ἦταν βράδυ. Τὸ σπῆτι τοῦ γέρω Λιγκὰρ ἔλαμπε ἀπὸ φῶτα.

Ἡ γυναῖκα του κ' ἡ κόρη του, ἕνα κορίτσι ὑπερφυσικὰ ζωηρὸ καὶ παιχνιδιάρικο, σωστὸ νευρόσπαστο, μᾶς περίμεναν. Ἡ Λουΐζα, ἔτσι ὠνόμαζε-ο ἡ κόρη τοῦ γέρω Λιγκάρ, ἦτο τότε 15-16 ἐτῶν, δὲν ἄργησε νὰ γίνη ἡ χρυσῆ μου παρέα.

Τῆς ἄρεσε πολὺ νὰ μὲ περιμένη κάθε μεσημέρι καὶ κάθε βράδυ στὸ παράθυρο. Μόλις ἔβλεπε τὴν ἅμαξα νὰ στέκεται μπροστὰ στὴν πόρτα, ἔκλεινε βιαστικὰ τὸ παράθυρο, κατέβαινε πηδηκτὴ τῆς σκάλες κ' ἔτρεχε νὰ μὲ προϋπαντήση.

Ἡ συμπάθεια αὐτὴ τῆς μικρῆς Λουΐζας μὲ συγκινοῦσε πολύ, εὐτυχῶς ὅμως ἤμουν βέβαιος γιὰ τὴν τιμιότητα καὶ τὴν ἐγκράτειάν μου, κι' ἔτσι δὲν ἐσκέφθηκα ποτὲ νὰ ἐκμεταλλευθῶ τὸ στοργικὸν αἴσθημα τοῦ ἀγαθοῦ ἐκείνου πλάσματος.

Ἡ Λουΐζα τόσον θαρραλέα ἦτο ἀπέναντί μου, ὥστε νὰ μὴ κρύβη τὴν συμπάθειά της. Καὶ μπροστὰ στοὺς ἄλλους μοῦ ἔπιανε μὲ ζωηρότητα τὰ χέρια, μοῦ τραβοῦσε τὰ μαλλιά, ἐσφύριζε μέσα στ' αὐτιά μου, μοὔπαιρνε τὸ καπέλλο ὁσάκις ἐπρόκειτο νὰ φύγω. Ὅλοι ἔβλεπαν τὴν διαγωγή της αὐτὴ κι' ὅλοι γελοῦσαν μὲ τὴν παράξενη στάσιν ποῦ τηροῦσεν ἀπέναντί μου.

Ἀκόμη καὶ ὁ ἴδιος ὁ πατέρας της, ὁ γέρω Λιγκαρ, τὴν ἐπείραζε.

— Κρῖμα νὰ μὴν εἶσαι μεγαλείτερη, τῆς ἔλεγε. Θὰ σοῦ δίναμε τὸν Ἐρρῖκο. Δὲν ἤθελες γιὰ ἄντρα σου τὸν Ἐρρῖκο;

Τότε τὸ μουτράκι τῆς Λουΐζας ἔπαιρνε ὅλες τὶς γραμμὲς τῆς σοβαρότητος, ἔφευγεν ἀπὸ τὰ χείλη της ἐκεῖνο τὸ χαρακτηριστικὸ χαμόγελο κι' ἀπαντοῦσεν:

— Ὄχι.

Ὅλοι σκάγαμε στὰ γέλοια μὲ τὰ πειράγματα αὐτὰ τοῦ γέρω Λιγκὰρ καὶ μὲ τὰς ἀπαντήσεις τῆς Λουΐζας.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἐγὼ δὲν ἔδιδα καμμιὰ σοβαρότητα στὸ αἴσθημα τῆς Λουΐζας. Σκεπτόμουν πὼς ἕνα κορίτσι μὲ ζωηρο χαρακτῆρα μποροῦσε νὰ κάνη τὰ ἴδια στὸν κάθε ἄνθρωπο. Ἀφοῦ ἡ Λουΐζα φερόταν ἔτσι διαχυτικὰ σ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τοῦ σπιτιοῦ, ἀκόμα καὶ στοὺς οἰκογενειακοὺς φίλους, γιατί νὰ κάνη ἐξαίρεσιν γιὰ μένα;

***

Ἕνα βράδυ ἔκονα τραπέζι σὲ κάποιο ἐξοχικὸ κέντρο στὴν οἰκογένεια Λιγκάρ. Φυσικὰ ἦτο κ' ἡ Λουΐζα μαζῆ. Ἦταν ἡ τελευταία βραδυὰ ποὺ θὰ ἔμενα μαζῆ τους. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ θὰ ἐγύριζα πλέον στὸ Παρίσι. Ἡ ὑπόθεσις τῆς ἀπεργίας εἶχε τελειώσει καὶ ἡ παραμονή μου στὸ Λυὼν δὲν ἦτο πλέον δικαιολογημένη.

Ἡ Λουΐζα ἦτο ἀρκετὰ εὔθυμος κατὰ τὸ διάστημα τοῦ τραπεζιοῦ. Μόνον ὅταν ἐγὼ εἶπα ὅτι λυπόμουν ποὺ θὰ χωρισθῶ ἀπὸ μια τόσο καλὴ παρέα, τότε ἡ Λουΐζα ἔπεσεν ἀπότομα σὲ δυσθυμία.

Λίγο πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα ἐγυρίσαμε στὸ σπίτι καί, κουρασμένοι ὅπως εἴμαστε, ἀποσυρθήκαμε ἀμέσως στὰ δωμάτιά μας. Μόνον ἡ Λουΐζα ἐξακολουθοῦσε νὰ παραμένη ἀκόμα στὸ διάδρομο καὶ ἀκριβῶς ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο τὸ δικό μου.

— Δὲν θὰ κοιμηθῆς, Λουΐζα; τῆς εἶπα.

Ἐκείνη μὲ παρατήρησε βαθειὰ στὰ μάτια. Τὴν ἐκύτταξα κατάματα κ' ἐγώ. Τὰ μάτια της ἦταν θολωμένα.

— Καλὴ νύκτα, Λουΐζα, τῆς εἶπα.

— Θὰ κοιμηθῆτε; ἐψιθύρισε.

— Δὲν εἶν' ὥρα;

— Καλὰ λέτε.

Κ' ἔτρεξε στὸ δωμάτιό της.

Κατὰ τὰς δύο μετὰ τὰ μεσάνυκτα εἶδα τὴν πόρτα τοῦ δωματίου μου ν' ἀνοίγη. Σιγά-σιγά, σὰν τὸ γατάκι, προχωροῦσε πρὸς ἐμένα ἡ Λουΐζα μισόγυμνη, μὲ παντοῦφλες καὶ μὲ τὸ σάλι τῆς μητέρας της στὴ πλάτη της.

— Λουΐζα, τῆς εἶπα, θέλεις τίποτε;

Ἐκείνη ἐπλησίασε στὸ κρεββάτι μου, ἔσκυψε καὶ μοῦ εἶπε, σχεδὸν μέσα στ' αὐτία:

— Σ' ἀγαπῶ κι' ἦρθα νὰ κοιμηθῶ μαζῆ σου. Θέλεις;

Συγχρόνως ἐπέταξε τὸ σάλι ἀπὸ τὴν πλάτη της καὶ μοῦ ἀπεκάλυψε τὸ λευκὸ καὶ παρθενικὸ στῆθος της ποῦ ἀνεβοκατέβαινε ἀπὸ τὴν ἀγωνία.

— Πήγαινε νὰ κοιμηθῆς, τῆς εἶπα. Ἂν τὸ μάθη αὐτὸ ὁ πατέρας σου θὰ σὲ μαλώση πολύ.

— Ἦλθα νὰ σοῦ παραδοθῶ, ἐξηκολούθησεν ἡ Λουΐζα. Θέλεις; Ἐγὼ σ' ἀγαπῶ.

Κ' ἐκάθησε πεισμωμένη στὴν ἄκρη τοῦ κρεββατιοῦ μου.

Εἶπα παραπάνω ὅτι εἶχα μεγάλην πεποίθησιν στὴν ἐγκράτειά μου καὶ στὴν τιμιότητά μου. Τώρα ἤρχισα νὰ φοβοῦμαι μήπως ἀναγκασθῶ νὰ ὑποκύψω.

Παρακάλεσα τὴ Λουΐζα, σὰν τὸ μικρὸ παιδι, ν' ἀφήση αὐτὸ τ' ἀστεῖα καὶ νὰ γυρίση πίσω στὴ κάμαρά της. Δὲν ἤμουν ἐγὼ παιδί. Τί θὰ ἔλεγε ὁ πατέρας της ἂν μάθαινε πῶς ἐγώ, ἕνας ἄνδρας 38 ἐτῶν, ἐδέχτηκα τὴ νύκτα στὸ δωμάτιό μου ἕνα κορίτσι 15 ἐτῶν;

— Τί λέτε νὰ πῆ; εἶπε μὲ θυμὸ ἡ Λουΐζα. Προτοῦ μιλήση αὐτὸς θὰ μιλήσω ἐνὼ καὶ θὰ τοῦ πῶ ὅτι ἐσεῖς μ' ἐπεισατε νὰ ἔλθω. Σᾶς ἀρέσει αὐτό;

Δὲν ἦταν δύσκολο αὐτὸ γιὰ τὴ Λουΐζα. Τὸ ἔλεγε καὶ θὰ τὸ ἔκανε. Ἦτο φρικῶδες αὐτὸ ποὺ θὰ ἔκανε.

Ἀντελήφθη τὴ δυσφορία μου. Ἔβαλε τὰ χέρια της στα μαγουλά μου κι' ἄρχισε νὰ τὰ κτυπᾶ, ἀφίνοντας ἕνα νευρικὸ γέλοιο.

— Ἀπόψε θὰ κοιμηθοῦμε μαζῆ, ὅπως ἡ μαμὰ κι' ὁ μπαμπᾶς, μοῦ εἶπε ξαφνικά.—Δὲν ἐπρόφθασα νὰ τὴν ἐμποδίσω. Ἐπέταξε μακρυὰ ἀπὸ τὸ κρεββάτι τῆς παντοῦφλες της κι' ἔπεσε πλάϊ μου, μ' ἀγκάλιασε σφιχτὰ κι' ἀποκοιμήθηκε δίπλα μου. Ἄρχισα νὰ βλέπω μὲ στοργὴ τὸ παράφορον ἐκεῖνο πλάσμα ποὺ ἐρχόταν ἔτσι ἀπότομα νὰ μοῦ παραδοθῆ.

Σιγὰ-σιγὰ ἐκοιμήθηκα κι' ἐγὼ μὲ τὴ σειρά μου, ἥσυχος πειὰ ὅτι δὲν θὰ παρασυρόμουν, ὅτι ὁ σεβασμός μου πρὸς τὴν τιμὴν τῆς κόρης ἐκείνης θὰ παρέμενεν ἀναλλοίωτος.

Τὸ πρωῒ ποὺ ἐξύπνησα, ἡ Λουΐζα δὲν ἦτο πλέον δίπλα μου.

Ἐντύθηκα γρήγορα καὶ κατέβηκα στὸ σταθμό. Βιαζόμουν νὰ φύγω ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο. Κάποιαν καταστροφὴ προαισθανόμουν.

Σὲ λίγες μέρες ἔμαθα ὅτι ἡ Λουΐζα, ἔφυγεν ἕνα πρωῒ ἀπὸ τὸ σπῆτι της κ' ἐκλείσθηκε στὸ μοναστῆρι τῶν Οὐρσουλινῶν.

Μετάφρασις **Α. Δαυΐδ**

Ο κ. Ν. Δ. ΚΑΤΕΒΑΙΝΙΔΗΣ

Εἰς τὴν προηγουμένην δημοσιευσίν μας περὶ τοῦ κ. Ν. Δ. Κατεβαινίδου συνέβησαν λάθη ὅσον ἀφορᾷ τὰ μικρὰ ὀνόματα. Ὡς ἐκ τούτου διὰ τῆς ἀναδημοσιεύσεως γίνεται σήμερον ἡ σχετικὴ ἐπανόρθωσις.

Ἀφίκετο εἰς Ἀθήνας χάριν ἀναψυχῆς καὶ πρὸς χρῆσιν λουτρῶν ὁ ἄριστα ἐν Χαρτοὺμ ἐγκατεστημένος ὁμογενὴς καὶ θερμὸς φίλος τῆς «Σφαίρας» κ. Ν. Δ. Κατεβαινίδης Σάμιος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του κ. Δ. Ν. Κατεβαινίδου. Ὁ υἱὸς Κατεβαινίδης, νεαρὸς ἀκόμη τὴν ἡλικίαν, κατώρθωσε, χάρις εἰς τὰς ἀόκνους προσπαθείας τοῦ πατρός του, νὰ κερδίση πρωτεύουσαν θέσιν μεταξὺ τοῦ ὁμογενοῦς πληθυσμοῦ τοῦ Χαρτούμ.

Ἐπιδοθεὶς ὁ υἱὸς κ. Δ. Ν. Κατεβαινίδης μετὰ ζήλου εἰς τὴν ἐργασίαν του, κατώρθωσε νὰ ἐπιτύχη ἀποτελέσματα τὰ ὁποῖα θὰ ἐζήλευον καὶ μεγάλοι ἐπιχειρηματίαι.

Ἤδη ὁ υἱὸς κ. Δ. Ν. Κατεβαινίδης, ἐξασφαλίσας ἕνα μέλλον πλουσιοπάροχον καὶ σταθερόν, ἐπιδιώκει νὰ γνωρισθῇ μὲ κόρην ἀρτίας μορφώσεως, ἀρίστης οἰκογενείας, εὐκατάστατον καὶ σεμνήν, μὲ κόρην συγκεντρώνουσαν ὅλα τὰ προσόντα μιᾶς καλῆς συζύγου, τὴν ὁποίαν θὰ καταστήση σύζυγόν του. Αἱ ἐνδιαφερόμεναι ἂς γράψουν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Σφαίρας» πρὸς παροχὴν περισσοτέρων πληροφοριῶν.

ΗΤΑΝ ΑΥΤΗ Η ΓΥΝΑΙΚΑ Π' ΑΓΑΠΗΣΑ....

Μ' ἀγαποῦσε κ' ἔσβυνε γιὰ μένα. Σ' ἕνα σφίξιμο τοῦ χεριοῦ μου ἔλυωνε ἀπὸ ὑπέρτατη εὐτυχία. Λαχταροῦσε ἡ βραδειὲς ποὺ μᾶς εὕρισκαν μόνους νὰ μὴ περνοῦσαν ποτέ.

Αὐτὴ ἦταν ἡ γυναῖκα ποὺ ποθοῦσε.

Μὲ ἤθελε πάντα κομψὸ κοντά της. Ἂν μποροῦσαν νὰ συγκεντρωθοῦν σ' ἐμένα ὅλες ἡ εὐμορφιές, ἂν μποροῦσε νὰ ἐπιτύχω μιὰ ἐμφάνισιν ποὺ θὰ ἐστοίχιζεν ὁλόκληρη περιουσία, δὲν θἆταν πολὺ γι' αὐτήν. Ζητοῦσε νὰ φεγγοβολῶ, ζητοῦσε νὰ λάμπω.

Αὐτὴ ἦταν ἡ γυναῖκα ἡ ἐγωΐστρια.

Ἐρχόνταν στιγμὲς ποὺ τῆς παραπονόμουν σὰν μικρὸ παιδὶ γιατὶ δὲν μ' ἀγαποῦσε ὅπως ἤθελα ἐγώ. Τὰ δάκρυα ἀμέσως κυλοῦσαν ἀπὸ τὰ μάτια της. Μὲ χαιρετοῦσε ξαφνικὰ κ' ἔφευγε, ὠχρή, πεισμωμένη, κακιά.

Ἦταν ἡ γυναῖκα ἡ ὑπερήφανη.

Τὴν ἄλλη μέρα ἐρχόταν μόνη της καὶ μοῦ ζητοῦσε παρντὸν γιὰ τὴν χθεσινή της συμπεριφορά. Κ' ἔσφιγκε μὲ λαχτάρα τὰ χέρια μου καὶ μαζευόταν κοντά μου σὰν τὴ φοβισμένη γατοῦλα καὶ τότε, τότε τὰ χείλη της ἄφιναν σ' ὅλο μου τὸ πρόσωπο πυρωμένα φιλιὰ ποὺ ἔβγαζαν φλόγες.

Ἦταν ἡ γυναῖκα ἡ φιλήδονη.

Κάποτε, τῆς στιγμὲς τῶν γλυκυτέρων μου ὀνειροπολημάτων, τῆς μιλοῦσα γιὰ κάποιο σπιτάκι ποὺ θὰ φτιάναμε μαζῆ, γιὰ κάποια ἥσυχη κι' ἀγαπημένη ζωὴ ποὺ θὰ μοῦ στάλαζε στὴν καρδιά μου τὸ γλυκύτατο βάλσαμο τῆς παρηγοριᾶς... Τὸ πρόσωπό της τότε ἐσυννέφιαζε, ἐξάρωνε τὰ χειλάκια της, σὰν νὰ εἶχε σταθῆ ἐκεῖ κάποια σταγόνα δηλητηρίου. Τότε, τότε μ' ἐξυπνοῦσε ἀπὸ τὸν γλυκὸ ὕπνο ποὺ μοὔφερνε ἡ ἀνάμνησι τῆς φανταστικῆς ζωῆς καὶ μοῦ θύμιζε τὴν ἀνήλεη πραγματικότητα ποὺ μοῦ σπάραζε τὴν καρδιά.

— Γι' αὐτὰ ὅλα χρειάζεται χρῆμα, πολὺ χρῆμα...

Κι' ἐγὼ ποὺ ἐνόμιζα πὼς μόνο μὲ τὴν ἀγάπη... Κι' ἐγὼ ποὺ δὲν εἶχα χρῆμα...

Αὐτὴ ἦταν ἡ γυναῖκα ἡ φιλάργυρη.

Ἐπέρασαν μῆνες κι' ἀκόμη ἀγαπιόμαστε. Ἐγὼ τὴν ἀγαποῦσα πειά, δὲν ἀγαποῦσα παρὰ μόνον αὐτή, δὲν εἶχα ἄλλο ἀπὸ τὴν καρδοῦλα της καὶ τὸ προσωπάκι της. Κι' ἐκείνη ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι ἡ γυναῖκα ποὺ ποθοῦσε, ἡ γυναῖκα ἡ ἐγωΐστρια, ἡ γυναῖκα ἡ ὑπερήφανη, ἡ φιλήδονη, ἡ φιλάργυρη γυναῖκα.

Κι' ἐγὼ τὴν ἀγαποῦσα. Μέσα στὴν ψυχή μου γινόταν κάποια ἀναδημιουργία γι' αὐτήν.

Κάποτε ἡ ἀγάπη μου μὲ παρέσυρε πολύ. Κι' ἀπὸ τὴν καρδιά μου ἔφθασεν ὣς τὰ χείλη μου ἡ μεγάλη ἐπιθυμία: Νὰ ζήσουμε πάντα μαζῆ.

— Μαζῆ, ἀλλὰ πῶς;

Ἀλλὰ πῶς; Δὲν ἔφθανε μόνον ἡ ἀγάπη. Ἡ ἀγάπη γι' αὐτὴν ἦτο τὸ συμπλήρωμα, δὲν ἦταν τὸ πᾶν. Τὸ πᾶν, ἀλλοίμονο, ἦταν μόνο γιὰ μένα.

Κ' ἦταν αὐτὴ ἡ γυναῖκα τοῦ ψυχροῦ ὑπολογισμοῦ.

Ἕνα βράδυ τῆς ὑποσχέθηκα νὰ μὴ τὴν ξαναϊδῶ. Μοῦ τὸ ἐζήτησε αὐτό. Ἀφορμὴ σοβαρὰ τὸ εἶχεν ἐπιβάλλει. Καὶ τῆς τὸ ὑποσχέθηκα. Εἶχα κάνει τὴν δεύτερη θυσία γι' αὐτή. Καὶ δὲν τὴ ξαναεῖδα. Δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ πηδήση ὅλα τὰ ἐμπόδια ποὺ εἶχαν σωριάσει ἀνάμεσα στὴν ἀγάπη μας. Δὲν εἶχε τὴν δύναμι νὰ μὲ πείση νὰ παραβῶ τὴν ὑπόσχεσίν μου. Καὶ νὰ τὴν ξαναδῶ. Καὶ νὰ τὴν ξαναγαπήσω. Καὶ νὰ ξαναζήσω πάλι γι' αὐτή.

Ἦταν αὐτὴ ἡ γυναῖκα ποὺ δὲν ἀγαποῦσε.

Κ' ἦταν αὐτὴ ἡ γυναῖκα π' ἀγάπησα ἐγώ.

Ἕσπερος

Ο ΒΛΑΜΗΣ ; ;

Ο ΒΛΑΜΗΣ ; ;

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Ἡ λέξις 50 λεπτὰ

— Ἀλληλογραφῶ μὲ εὐγενεῖς αἰσθηματίας. Ρίτσα Κόμυ, Poste Restante, Πειραιᾶ.

— ΛΟΡΙΑ, σιωπὴ βεβαίως θὰ σὲ ἀνησυχῇ. Τρεῖς ἐπιστολαὶ ἀποσταλεῖσαι πρὸς δημοσίευσιν ἀπωλέσθησαν. Ὅλα νέα βεβαίως θὰ γνωρίζης. Ὑπόθεσίς σου ἀκόμη τακτοποιηθῇ. Ἐρχομένη προσπάθησε συναντηθῶμεν, ἐν ἀνάγκη ἐλθὲ σπῆτι. Πιστεύω παραμονή μου ἐνταῦθα παραταθῇ ὀλίγον, ὀγδόην Σεπτεμβρίου παρουσιασθῶ. Ἄγγελος

— Αἰτῶ ἀλληλογραφίαν μὲ μορφωμένας δεσποινίδας Ἀθηνῶν. Ἀπευθυνθῆτε: Κῦρον Σμίθ, θυρὶς 99, Γραφεῖα «Σφαίρας».

— Ζητῶ τὴν ἀδελφὴν στρατιώτου Ἕλλην Β. ἡ Primerose T. K. III. Ὅστις μὲ πληροφορήση ἔχει ἀμοιβὴν 5 λίρας Αἰγύπτου. Ἀπαντῆστε: Tsimboukis καὶ Papapetrou P O B 4 Khartoum North, διὰ Ἡ. Ἀθανασιάδην.

— Νέος, μόλις 20 ἐτῶν, ἀλληλογραφεῖ μὲ δεσποινίδας μορφωμένας καὶ γνωρίζούσας τὸν πόνον τῆς καρδιᾶς. Σκοπὸς φιλία. Γράψατε: Ἀλέξανδρον Μάριον, P. R., Νησίον Μεσσήνης.

— Ἀγάπην μου, συνεμορφώθην μὲ παραγγελίαν σου. Ἐκ τῶν γραφομένων σου ὅμως ἀντελήφθην... Δὲν πειράζει· ηὗρα ὅτι ὑπάρχει συνείδησις τύπτουσα. Εὔχομαι νὰ ὑγειαίνης καὶ εὐτυχῆς πάντοτε. Σὲ φιλῶ. Λέλος

— Κικὴν Ξαπ., Κάτον, γνώριζε ὅτι εὑρίσκομαι εἰς ἰδιαιτέραν μου πατρίδα καὶ παρατηρῶ μὲ ἐξέχασες τελείως. Ἀναμένω συχνὴν ἀλληλογραφίαν σου. Μάριος

— Χακιφορεμένα παιδιά, στὴν ξενητειὰ βουτυγμένα, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ κορίτσια καλῶν οἰκογενειῶν. Προτιμῶνται Καβάλλας. Γράψατε: Ἄγγελον Μακρόπουλον καὶ Νῖκον Πετρίδην, Λ'. μοῖρα αὐτοκινήτων, Καβάλλαν.

— Νέος 20ετής, εὐγενής, σοβαρός, μορφωμένος καὶ ἀρίστης οἰκογενείας προσφύγων, αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ Δίδας 16-19 ἐτῶν. Προτιμῶνται προσφυγοποῦλες. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Σκοπὸς ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἀλληλογραφίαν. Γράψατε: Παναγ. Προδρομίδην, P. R., Ἐνταῦθα.

— Ὅποια θέλει νὰ μανθάνη τὴν κίνησιν τῆς Αἰγύπτου, ἂς γράψη: André Sakellari, Poste Restante, Le Caire Egypte.

ΣΤΗΛΗ ΜΙΚΡΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ

20 λεπτὰ ἡ λέξις

ΣΤΟ ΜΙΣΕΜΟ ΤΗΣ

Εὐτυχισμένα καὶ τὰ δυὸ ἐζοῦσαν
Κι' ἄνθρωποι τὰ φθονοῦσαν μυστικὰ
Πλὴν νὰ τὰ βλάψουν ὅμως δὲν τολμοῦσαν
Βλέποντας τέτοια μιὰ χαρά.

Πλὴν μόνη της τὰ ηὖρ' ἡ δυστυχία
Καὶ 'να πρωῒ ποῦ ἀγκαλιὰ μαζὺ
Ξυπνούσανε γλυκὰ ἐπ' τὴν εὐτυχία
Τὸ ἕνα ἔσβυσε ἀπὸ συγκοπή.

Τὸ ἄλλο πλειὰ ποῦ ἔμεινε μονάχο
Βουνά, λαγκάδια πλέον τριγυρνᾷ
Μὲ πόνο τραγουδάει γιὰ τὸ χάρο
Ποῦ τοῦ 'πῆρε γιὰ πάντα τὴ χαρά.

Δ. Λάμπρος

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Μ. Στεφανάκον, διὰ κάθε φύλλο θὰ ὑπολογίσετε πρὸς δραχ. μία καὶ 50 ἕκαστον. ***Λουκᾶν Ψωμᾶν***, στείλατέ το ὁ ἴδιος διὰ νὰ ἀναδημοσιευθῆ. Ὡραίαν ἄγνωστον, ὀφείλετε ἀκόμη δραχ. 40. Δὲν πληρώνουν οἱ ἀποστολεῖς, ἀλλὰ οἱ παραλῆπται. Ἐὰν δὲν ἐννοῆτε νὰ συμμορφωθῆτε πρὸς τὸν ὅρον τῆς πληρωμῆς, δρ. 3 διὰ τὴν παραλαβὴν ἑκάστης ἐπιστολῆς εἰς τὸ ἑξῆς θὰ ἐπιστρέφωμεν τὰς τυχὸν ἐπ' ὀνόματί σας ἐρχομένας ἐπιστολάς. ***Δ. Α. Μῆτσον***, δημοσιεύονται τακτικώτατα. Φαίνεται πῶς δὲν παρακολουθεῖτε τὴν «Σφαῖραν». ***Τούλαν Ἀλεξοπούλου***, δημοσιεύονται ἀσφαλῶς ὅπως φθάνουν. Διὰ τὰς ἄλλας τί θέλετε νὰ σᾶς κάμωμεν; ***Στράτον***, μόνον ἐπὶ πληρωμῇ μποροῦν νὰ δημοσιευθοῦν. Ὑπολογίσατε πρὸς 20 λεπτὰ τὴν λέξιν καὶ ἀπαντήσατε. ***Δ. Λάμπρον***, ποίημα δημοσιεύεται. ***Χάρην Νεγόρον***, ἀκατάλληλον διὰ τὴν «Σφαῖραν». λόγῳ τῆς μεγάλης του ἐλευθεριότητος. W., στείλατε νὰ ἴδωμεν. ***Ἀπόστολον Βαγενᾶν***, συνδρομή σας ἐλήφθη.

Ο ΒΛΑΜΗΣ ; ;

Ο ΒΛΑΜΗΣ ; ;

— ΤΑ ΜΑΓΙΑ —

ΤΟ ΔΕΣΙΜΟ ΤΩΝ ΝΕΟΝΥΜΦΩΝ

— Τί εἶναι τὰ μάγια αὐτά.
— Πῶς θὰ σωθοῦν οἱ νεόνυμφοι.
— Τί νὰ κάμετε γιὰ νὰ σωθῆτε.
— Τὸ καταπληκτικὸν βιβλίον τῆς Madame Serina.

Ὅλοι γνωρίζουν ὅτι πολλοὶ νεόνυμφοι εἰσερχόμενοι εἰς τὴν νυμφικήν των παστάδα, αἰσθάνονται αὐτοὺς τελείως ἀφωπλισμένους ἐρωτικῶς, εἰς στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ὅλα γύρω των μιλοῦν διὰ τὸν ἔρωτα.

Πόσον δυστυχεῖς εἶναι οἱ ἄνθρωποι αὐτοί. Κατόπιν τόσης ἀγωνίας, τόσων πικρῶν δοκιμασιῶν καὶ τόσων περιπετειῶν κατώρθωσαν ἐπὶ τέλους νὰ συνδεθοῦν μὲ τὸν ἱερὸν τοῦ γάμου δεσμόν. Ὀλίγον ἀκόμη καὶ τὰ ὄνειρά των θὰ πραγματοποιηθοῦν. Σκιρτᾶ ἀπὸ ἀγαλλίασιν ἡ καρδία τοῦ γαμβροῦ, ἡ ψυχὴ τῆς νύμφης αἰωρεῖται. Ἡ προσδοκία τῆς ὑπερτάτης εὐτυχίας, τὴν ὁποίαν θὰ δοκιμάση μετ' ὀλίγον εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ νυμφίου της, πληροῖ τὴν καρδίαν της ἐνθουσιασμοῦ. Ἡδονικὰ ρέει τὸ αἷμα εἰς τὰς φλέβας της. Αἰσθάνεται ἴλιγγον.

Ὀλίγον ἀκόμη καὶ αἱ λαμπάδες τοῦ ὑμεναίου σβύνουν. Οἱ δύο νεόνυμφοι, τρέμοντες ἀπὸ γλυκεῖαν συγκίνησιν καὶ μεθυσκόμενοι ὁ ἕνας ἀπὸ τὴν ἀναπνοὴν τοῦ ἄλλου, εἰσέρχονται θριαμβευτικῶς εἰς τὸν συζυγικὸν θάλαμον, ἔνθα τὸ πᾶν προδιαθέτει εἰς μυστικοπάθειαν, εἰς τὸ χαμόγελο τῆς ψυχῆς.

Αἴφνης αἱ χεῖρες τῶν νεονύμφων πίπτουν ἄτονοι. Ὁ βόμβος τοῦ αἵματός των σταματᾷ. Δὲν ἀλληλομαγνητίζονται πλέον. Κυττᾷ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ὡς ξένοι. Καταβάλουν μεγάλας προσπαθείας νὰ τονώσουν τὸ ἐρωτικὸν των ἐλατήριον. Ἀδύνατον. Τὰ νεῦρα ἐχαλαρώθησαν, ἡ ψυχὴ ἀηδιάζει αὐτὸ ἀκόμη τὸ φίλημα. Εἶναι δύο δυστυχεῖς. Ἔρχεται ἡ δευτέρα ἡμέρα. Ἡ νύμφη εἶναι κόρη ἀκόμη. Ἔρχεται ἡ τρίτη, ἡ τετάρτη ἡμέρα. Ἡ ἰδία κατάστασις. Οὐδεμία μεταβολή. Ἡ νύμφη λίθος, ὁ γαμβρὸς ἄψυχον ὄν. Δυσφοροῦν, ρίπτουν ὁ εἰς τὰ βάρη εἰς τὸν ἄλλον, κλαίουν, φωνάζουν μέχρι τοῦ σημείου νὰ σκεφθοῦν τὸ διαζύγιον.

Τί συνέβη λοιπὸν εἰς τοὺς δύο δυστυχεῖς αὐτοὺς νεονύμφους; Ποία μυστηριώδης δύναμις ἐπενήργησε ἐπὶ τῆς ψυχῆς των ὥστε αὐτὴ νὰ ἀποξενωθῇ ἀπὸ κάθε ἐρωτικὴν ὁρμήν, ὥστε ἡ καρδία νὰ θραύση τὸ εἴδωλον τῆς λατρείας της, τὸ ὁποῖον προηγουμένως τόσο τὴν συγκινοῦσεν;

Ἡ σωτηρία

Καϋμένα παιδιά, μὴ δυσφορῆτε, μὴ καταγίνεσθε νὰ ἐξονυχίζετε ὑποθέσεις καὶ φαινόμενα ποὺ εἶναι ξένα πρὸς τὴν πραγματικὴν ἀφορμὴν τῆς τωρινῆς θλιβερᾶς σας καταστάσεως.

Σκούπισε τὰ δάκρυά σου, ἀγαπημένη μου νυφοῦλα. Μὴ σκέπτεσαι πλέον νὰ σχίσης τὸ πέπλο σου καὶ νὰ ρίξης στὴ φωτιὰ τὰ ὡραῖα σου ἄνθη τῆς λεμονιᾶς ποὺ δροσίστηκαν ἀπὸ τὰ δάκρυα τῆς χαρᾶς σου. Κ' ἐσύ, γαμβρέ, μὴ σκέπτεσαι πλέον τὴν δυστυχία σου. Ἡ σωτηρία σας εἶναι στὰ χέρια σας. Ἀρκεῖ μιὰ χειρονομία σας γιὰ νὰ σωθῆτε.

Πάρετε μέσα ἀπὸ τὴν ντουλάπα σας τῆς λαμπάδες τοῦ ὑμεναίου σας. Κυττάξετε καλὰ πρὸς τὸ κάτω μέρος. Θὰ διακρίνετε σὲ κάθε μιὰ τὰ κεφαλάκια δύο καρφιτσῶν· τραβᾶτε τῆς καρφίτσες αὐτές. Κυττάξετε κατόπιν τὰ νυφικά σας κουστούμια. Θὰ βρῆτε πάλι στὸ καθένα ἀπὸ δυὸ καρφίτσες· τραβήξατέ τες, ρίξατέ της στὴ φωτιά. Κατόπιν στείλατε τῆς λαμπάδες στὴν ἐκκλησία νὰ μείνουν 15 μέρες καὶ κατόπιν κάψατέ της. Ἡ συμφορά σας ἀμέσως θὰ μεταβληθῇ σὲ εὐτυχία. Ἡ καρδιά σας θὰ σκιρτήση πάλιν ἀπὸ ἐρωτικὰς ὁρμάς. Θ' ἀπολαύσετε τὴν εὐτυχία.

Madame Serina

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: **Διὰ νὰ ἐπανακτήσετε τὴν ἀγάπην τοῦ ἀγαπημένου σας προσώπου.**

Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΥΠ' ΑΡΙΘΜΟΝ 340 ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ 8ης ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Τὸν ἄνδρα πρέπει νὰ τὸν τρέμετε.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

Λύσεις ὀρθάς, ἐντὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας, ἔστειλαν οἱ ἑξῆς κατὰ σειράν:

Ἀλεξάνδρα Τσιμιγκάτου, Παναγῆς Μπεβερᾶτος, (κλῆρ. 2), Δημ Γιαννοῦκος, Ἀγγ. Βιρβαγιάννης, Γεώρ. Ξέορας, Γεώρ. Ροδίτης, Δημ. Τσάκωνας, Παῦλος Πουρῆς, Βασ. Γεωργιάδης, Νικόλ. Κητουρός, Βασίλ. Γεωργίου, Εἰρήνη Καμπίτση, Ἀ. Καπώνης, Ἀθανασία Γιαννοπούλου, (κλῆρ. 2) Ἀταλάντη Ἀντωνιάδου, Ἀναστ. Λαμέρας, Γεώρ. Τσίλιας, Νῖκος Κούλουμπος, Γ. Μιλέρδος, (κλῆρ. 3), Ἀντ. Νικούλης, Μιχ. Μαλεβίτης, (ἄνευ μονοδράχμου), Μαρία Χειλῆ, Σπυρ. Κοταρῖνος, Τούλα Ἀλεξοπούλου, (κλῆρ. 5), Ἐμμ. Εὐσταθίου, Χρ. Κουμουτσέας, Χρῆστ. Ρέσκας, Πολύδ. Καρυοφύλλης, Ἀριστοτ. Παϊπέτης, Παναγ. Σαραντόπουλος, Ἑλένη Μιχαλοπούλου, Νῶτα Δαμάσκου, Μαρία Χρυματιανοῦ, Μαρία Μιχαλοπούλου, Γεώργ. Σωτηρόπουλος, Ἀλκμήνη Στάμου (κλῆρ. 2), Στέλιος Τσᾶτσος.

Πολυξένη Λαγοροῦ, Φλωρεντία Π. Στάμου, Τίτσα Δαγκμάρα, Χρηστίνα Ἀνωμιάτου, Ἰάκωβος Πούλχερης, Ἀλίκη Ἀγγελομάτη, Πόπη Κανδύλη, Β. Λεάνδρος, Φ. Παντζῆ, Γεώργ. Διαβατόπουλος, Γεώρ. Σουβλίδης, Μαρῖνος Σταθόπουλος, Νίτσα Λαρδίκου, Γιῶργος Νοέας, Γ. Παπαδημητρίου, (κλῆρ. 2), Σουλτάνα Δεμίρη, Ἀπόστ. Γεωργίου, (κλῆρ. 5), Θρασυβ. Βιτάλης, Εὐστάθ. Πολυζώης, Γεώργ. Μπάδραβος, (κλῆρ. 2), Βασίλ. Κιρκιτζῆς, Ἰωάν. Κῶρρος, Κων. Ἀλογιάννης, Ἀθαν. Ν. Πιτένης, (κλῆρ 5), Μαρία Γρυμάνη, Ἀννα Κανέλλη, Ἀναστασία Θάδου, Ἀντ. Πανζίδης, Εὐθυμία Πιτσράκη, Ἕλλη Πιτσράκη, (κλῆρ. 2). Εἰρήνη Πιτσράκη, (κλῆρ. 2), Καλλιόπη Βυθούλκα, Εὐαγγελία Στεφάνου, Ἄρις Ἐσσλιν, Νίτσα Καράλη, Νικούλα Καραβία, Χαρίκλεια Νικολαΐδου, (ἄνευ ἀντιτίμου), Κωσ. Μάρκου, (κλῆρ 2), Συριανοπούλα, (κλῆρ. 2), Μιχ. Ἀστροφεγγίτης, Ἰωάννης Μαλακατές, (κλῆρ. 3), Σοφία Κ Μαλακατέ, (κλῆρ. 2), Φώτης Κομισάλης, Ἀλέξ. Σταματόπουλος, Κατίνα Ἀναστασιάδου, Εὐτυχία Παπαθεοδώρου, (κλῆρ. 3), Βασίλ. Ραντόπουλος, Λ. Ἀργυροπούλου, Ἰωάν. Ἐμ. Μ ρακός, (κλῆρ. 2). Χ. Αὐγερινός, Juliette Gerolagou, Ἰωάν. Φουσκίδης, (ἄνευ ἀντιτίμου), Στυλίδ. Χάρος, Ἑλένη Ἀντύπα, Ἀναστασία Παξινοπούλου, Ἐλευθερία Παπακωνσταντίνου, Ν. Σ. Προυντονᾶς, Μ. Στεφανᾶκος, (κλῆρ. 2), Παναγ. Χατζηγάκης, Ἀπόστ. Βαγενᾶς, (κλῆρ 2), Ἀθ. Τζώρτζ. Κων. Γαρνάλας, Χρῆστος Κατσαφοῦρος, Μιλτιάδης Σεφκέρης, Τζιτζίνα, Κων. Σχοινᾶς, Τάκης Κωνσταντινόπουλος, (κλῆρ. 2), Ἰουλία Πιρπινιᾶ, Ἰωάν. Κοφινᾶς, (κλῆρ. 5), Κων. Τσούλας, J. Coussoulos, Ζήσης Ζιώγας, Νικ. Γ. Κοραντῆς, Στυλιαν. Ἀ. Ἀστρινός, (κλῆρ. 3), Ἀντ. Ἐμμ. Ζολινδάκης, (κλῆρ. 2), Ὀρέστης Χαρδαλόπουλος, (κλῆρ. 2), Κώστας Ρωμαίου, Ἕλλη Κ ψῆ. Παναγ. Ἀρνόκρος, Νικήτας Κ. Δρογγκας, Δ. Α. Μῆτσος, (κλῆρ. 24), Ἀπόστολ. Παλυμέλης, Εὐστράτιος Τσωβουλῆς, Μιχ. Μικεδάκης, (κλῆρ. 2), Σωτήρ. Ἀποστολόπουλος, (κλῆρ. 2), Ἀθανάσ. Γεωργιάδης, Χρῆστ. Σαββόπουλος, Καίτη Ζησοπούλου, Ἰ. Ἀνδρουλιδάκης, Θεόδ. Ἀργιαδίτης, Γ. Λυμπέρης, Β. Κοσμᾶς, Γλύκα Ν. Τζημουλᾶ, Περ. Δαμιανός, (ἄνευ ἀντιτίμου), Ὀδ. Δρίμος, Στυλιαν Δ. Πυλαρινός, (κλῆρ. 5), Λ. Κουμπούρας, Κων. Γεωργιάδης, Ἰωαν. Κάρλος, Π. Μανούσος.

ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΑΝΤΕΣ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΥΠ' ΑΡΙΘΜΟΝ 339 ΦΥΛΛΟΥ

(Τῆς νύκτας τὰ καμώματα)

Ἀντ. Νικούλης, Γ. Μαλέρδος, Ἀ. Τζώρτζ, Ν. Ζερβός, Ἰούλιος Μπραντσιφόρτ, (κλῆρ. 3), Δημ. Δημητριάδης, Πλούταρχος Γασπαρᾶτος, Ἀριστ. Ἀντωνακάκη, (κλῆρ. 2), Τιτίκα Πενταράκη, (κλῆρ. 2), Τάσος Τζίτζικας, (κλήρους), Παναγ. Χατζηγάκης, Ἕκτωρ Χατζηγεωργάκης, Μαρία Παπαευστρατίου, Ἀθηνᾶ Παπαθεοδώρου, (κλῆρ. 2), Ὀρέστης Χαρδαλόπουλος, Ἀντ. Ζολινδάκης, Αἰκατερίνη Κανελλοπούλου, (κλῆρ. 2), Χαράλ. Μιγόπουλος, (κλῆρ. 3), Σπυρ. Μυλωνᾶς, (κλῆρ. 2), N. Stakenson, Χρῆσ. Σοββόπουλος, Περ. Δαμιανός, Βασίλ. Σιμόπουλος.

ΕΚΕΡΔΙΣΑΝ ΔΙΑ ΚΛΗΡΟΥ:

(Εἰς τὴν κληρωτίδα ἐτέθησαν καὶ τὰ ὀνόματα τῶν καθυστερησάντων).

Βραβεῖον πρῶτον, δραχ. 300, **Νῶτα Δαμάσκου.**

Βραβεῖον δεύτερον, » 200, **Μιλτιάδης Σεφκέρης.**

Τρίτον, » 100 **Ἰάκωβ. Πούλχερης.**

Τέταρτον, πενῆντα λαχεῖα τοῦ Στόλου, **Ν. Ζερβός.**

Πέμπτον, μία μεταξωτὴ γραβάτα, **Ἰουλία Πιρπινιᾶ.**

Ἕκτον, δύο κουτιὰ λουκούμια, **Ἕλλη Κοψῆ.**

Ἕβδομον, δύο μυθιστορήματα: «Ἰουδὶθ» καὶ «Ἡρὼ καὶ Λέανδρος» **Ἑλένη Μιχαλοπούλου.**

Ὄγδοον, ἕνας τόμος «Σφαίρας», **Δημ. Τσάκωνας.**

Ἔννατον, ἐτησίαν συνδρομὴν «Σφαίρας» **Σουλτάνα Δεμίρη.**

Δέκατον, ἑξάμηνον συνδρομήν **Κώστας Ρωμαίου.**

Οἱ κερδίσαντες παρακαλοῦνται νὰ στείλουν ἐγκαίρως τὰς διευθύνσεις των πρὸς ἀποστολὴν τῶν βραβείων, οἱ δὲ ἐν Ἀθήναις εὑρισκόμενοι, νὰ περάσουν μόνοι των ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῆς «Σφαίρας». **Ἡ Δὶς Νόρα**

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΑΣΕΤΕ ΩΜΟΡΦΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ ΚΑΙ ΝΑ ΞΕΚΑΡΔΙΣΘΗΤΕ ΣΤΑ ΓΕΛΟΙΑ

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

—Οἱ δαίμονες τῆς Κολάσεως ζηλοφθονοῦν τὸν Καραγκιόζη, τὸν συλλαμβάνουν καὶ τὸν παραδίδουν εἰς τὴν οἰκογένειάν του.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΝΕΡΑ·Ι·ΔΑ.— Θὰ μὲ πάρῃς λοιπὸν γυναῖκα σου;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Βεβαίως. Τώρα θὰ σοῦ δώσω καπάρο καὶ θὰ γυρίσω ὕστερα ἀπὸ καμμιὰ τριανταριὰ χρόνια γιὰ νὰ μᾶς σηκώσουνε.

ΝΕΡΑ·Ι·ΔΑ.— Τί θὰ πῇ νὰ μᾶς σηκώσουνε;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Δηλαδὴ νὰ μᾶς στεφανώσουνε.

ΝΕΡΑ·Ι·ΔΑ.— Ἔχω μιὰ ἀνησυχία, δὲν ξέρω γιατί.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Μήπως ἀνησυχῆς γιὰ τὸ καπάκι τῆς κάσσας; Ἔννοια σου καὶ θὰ τὸ σηκώσῃ τὸ Κολητῆρι.

ΝΕΡΑ·Ι·ΔΑ.— Ὄχι, φοβοῦμαι μήπως δὲν περάσουμε καλὰ μαζῆ.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Ἆ, δεσποινίς, γιατὶ μὲ προσβάλλετε; Καὶ ξέρετε τί καλὸς καὶ τίμιος ἄνθρωπος εἶμαι ἐγώ; Γιὰ τὴν τιμιότητά μου ἔχουν νὰ κάνουν οὖλα τ' ἀστυνομικὰ τμήματα Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ περιχώρων. Νὰ δῆτε ὅταν θὰ ξημερώσῃ ἡ Κυριακὴ καὶ θὰ φᾶμε.

ΝΕΡΑ·Ι·ΔΑ.— Τί; μόνο τὴν Κυριακὴ θὰ τρῶμε;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Ἔ, μὰ τὴ Δευτέρα βλέπετε δὲν θὰ τρῶμε.

ΝΕΡΑ·Ι·ΔΑ.— Δὲν θὰ τρῶμε τὴν Δευτέρα;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Ἀφοῦ θἄχουμε φάει τὴν Κυριακή; Νομίζετε πὼς τὸ πολὺ φαῒ κάνει καλὸ στὸν ἄνθρωπο; Ὁ λόγος σου μ' ἐχόρτασε, λέει ἡ παροιμία, καὶ τὸ ψωμί σου φέρτο νὰν τὸ φάω ἐγώ.

ΝΕΡΑ·Ι·ΔΑ.— Καὶ τὴν Τρίτη;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Τὴν Τρίτη;... Δὲν ξέρεις λοιπόν, ὦ ἀναλφάβητη, ὅτι τὴν Τρίτη τὴν ἔχουμε γιὰ χρουσούζικη μέρα ἐμεῖς; Ἆ δεσποινίς, τὴν Τρίτη ἀπαγορεύεται τὸ φαῒ διὰ ροπάλου.

ΝΕΡΑ·Ι·ΔΑ.— Τὴν Τετάρτη;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Μπά, μπά, μπά. Ἀπὸ μικρὸ παιδὶ μ' ἐσυνήθισε ὁ συχαμένος ὁ πατέρας μου νὰ νηστεύω πάντα τὴν ἡμέρα αὐτή. Γλέπεις ἡ νηστεία ὠφελεῖ καὶ στὴ ὑγεία,

ΝΕΡΑ·Ι·ΔΑ.— Ἔ, τότε τὴν Πέμπτη.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Τί λέτε, δεσποινίς; Μισοβδόμαδα φαῒ;

ΝΕΡΑ·Ι·ΔΑ.— Τὴν Παρασκευὴ τότε.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Σήμερα μαῦρος οὐρανός, σήμερα μαύρη μέρα. Τί, θέλεις νὰ κολαστοῦμε;

ΝΕΡΑ·Ι·ΔΑ.— Ἔ τότε τὸ Σάββατο.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Κάνε ὑπομονή, καϋμένη, αὔριο ξημερώνει ἡ Κυριακή.

(Ἐμφανίζεται ἔξαφνα ὁ Ἀρχισατανᾶς)

ΑΡΧΙΣΑΤΑΝΑΣ.— Καραγκιόζη, ἔ, Καραγκιόζη, τί κάνεις αὐτοῦ;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Τὸ δρομολόγιο τῆς πείνας, ἀφεντικό.

ΑΡΧΙΣΑΤΑΝΑΣ.— Ἑτοιμάσου, Καραγκιόζη, νὰ φύγῃς, νὰ φύγῃς γρήγορα ἀπὸ δῶ, γιατὶ οἱ συντρόφοι μου κάνανε ἐπανάστασιν καὶ ζητοῦν νὰ μὲ πνίξουν ποὺ σ' ἐκράτησα ἐδῶ μέσα.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Τοὺς χρουσούζηδες! Τί ἔχουνε μαζῆ μου; Τρεῖς μέρες ἔχω δῶ πέρα καὶ κανένας δὲν παραπονέθηκε πῶς ἔχασε τὸ πορτοφόλι του Ὁρῖστε μας.

ΑΡΧΙΣΑΤΑΝΑΣ.— Ἄκουσε, Καραγκιόζη, Ἐσὺ μὲ τὴν ἐξυπτάδα σου κοντεύεις νὰ διώξῃς ἐμένα ἀπὸ τὸ βασίλειό μου καὶ νὰ γίνῃς ἐσὺ βασιληᾶς.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Τί λέ, ρέ; Βασιληᾶς τῶν διαόλων; Ἆ, συμφορά μου... Φαντάσου νὰ γίνω διάολος μὲ οὐρὰ καὶ κερατάκια! Τί ἔχω νὰ τραβήξω ἀπ' τὸ Κολητῆρι. Δημόσιο θέαμα θὰ μὲ κάνῃ. Ἄμ' ἐγὼ δὲν εἶμαι διάολος κι' ὅπου περάσω κλείνουν πόρτες καὶ παράθυρα, ὄχι νὰ γίνω κιόλας.

ΑΡΧΙΣΑΤΑΝΑΣ.— Ἄκου ποὺ σοῦ λέω, Καραγκιόζη. Δὲν σὲ ἀνέχομαι πλέον. Πρέπει νὰ φύγῃς. Ἐγὼ σὲ περιποιήθηκα ὅσο μποροῦσα, σοῦδωσα τόσα ἀγαθά, αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἔχεις στὴν κατοχή σου τῆς ὡραιότερες νεράϊδες τοῦ κάτω κόσμου, καὶ ἐσὺ γιὰ ἀνταμοιβὴ ἐζήτησες νὰ μοῦ πάρῃς τὸ θρόνο. Φῦγε γρήγορα.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— *(Κλαίει)*. Ποῦ νὰ πάω, ἀφέντη μπαρμπαδιάολε; Τώρα ποῦ συνήθισα ἐδῶ στὸ διαλοχῶρι. Ἄφησέ με νὰ συχωρεθοῦν τὰ πεθαμένα σου. Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ μὲ διώχνῃ ἀρραβωνιασμένο ἄνθρωπο;

ΑΡΧΙΣΑΤΑΝΑΣ.— Ἐμπρός. Τώρα θὰ ἔλθουν δύο διαβόλοι, θὰ σὲ πάρουν καὶ θὰ σὲ παραδώσουν στὸ σπίτι σου. Ποῦ κάθεσαι;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Ἐγώ;

ΑΡΧΙΣΑΤΑΝΑΣ.— Ἐσὺ βέβαια, Ἐρωτῶ ποῦ κάθεσαι.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Ὤ, συφορά μου! Θὲς νὰ μὲ πάῃ στὸ σπίτι μου καὶ νὰ μὲ περιλάβῃ ἡ γυναῖκα μου καὶ ἀπὸ διάολο νὰ μὲ κάνῃ μεγαλομάρτυρα; Ἄκου δῶ, κὺρ διάολε. Ἐγὼ δὲν κάθουμαι σὲ σπίτι.

ΑΡΧΙΣΑΤΑΝΑΣ.— Δὲν κάθεσαι σὲ σπίτι;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Ἄκα.

ΑΡΧΙΣΑΤΑΝΑΣ.— Ἀλλὰ ποῦ κάθεσαι;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Ἀπάνω σ' ἕνα δέντρο.

ΑΡΧΙΣΑΤΑΝΑΣ.— Ἀπάνω σ' ἕνα δέντρο;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Μάλιστα. Τὸ δέντρο αὐτὸ ἔχει φυτρώσει ἀπάνω σ' ἕνα αὐγὸ καὶ τὸ αὐγὸ στέκεται ἀπάνω σὲ μιὰ καρφίτσα.

ΑΡΧΙΣΑΤΑΝΑΣ.— Βρέ, τ' εἶν' αὐτά;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Τί; Δὲν τὸ πιστεύεις;

ΑΡΧΙΣΑΤΑΝΑΣ.— Λὲς ψέμματα. Ἐγὼ ξέρω καλὰ ποῦ κάθεσαι. Τώρα θὰ δῇς πῶς τὸ ξέρω.

(Κτυπάει παλαμάκια καὶ ἀμέσως ἐμφανίζονται δύο διαβόλοι.)

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Ἔφθασε τ' ἀτμόπλοιο.

ΑΡΧΙΣΑΤΑΝΑΣ.— Πάρτε τὸν Καραγκιόζη καὶ ρῖχτε τον μέσα στὸ σπίτι ποὺ σᾶς εἶπα.

(Οἱ δύο διαβόλοι ἁρπάζουν τὸν Καραγκιόζη κι' ἀρχίζουν νὰ πετοῦν ψηλά).

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ, *(φωνάζει.)* Ἀφέντη κὺρ ἀπαυτέ, ἀφέντη κὺρ ἀπαυτέ...

ΑΡΧΙΣΑΤΑΝΑΣ.— Τί θέλεις;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Κύττα καλὰ μέσ' στὸ τσουκάλι ἄφησα κάνα δυὸ κουταλιὲς φασόλια, φέρτα νὰ τὰ πάρω γιὰ τὸ δρόμο.

ΑΡΧΙΣΑΤΑΝΑΣ.— Φῦγε ἀπὸ τὰ μάτια μου, πονηρὲ ἄνθρωπε ποὺ μοῦ ἀναστάτωσες τὸ βασίλειό μου. Φῦγε νὰ μὴ σὲ βλέπουν τὰ μάτια μου.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ, *(φωνάζει)*. Ποῦ θὰ μοῦ πᾷς, κὺρ διάολε! Ἄαααχ! Θὰ στὸ φάω τὸ πλεμόνι.

(Οἱ διαβόλοι μὲ τὸν Καραγκιόζη ἐξαφανίζονται).

ΑΛΛΑΓΗ ΣΚΗΝΗΣ

Ἡ καλύβα τοῦ Καραγκιόζη. Μέσα κάθεται ἡ γυναῖκα του σὰν φάντασμα πλέον ἀπὸ τὰς στερήσεις τη καὶ κλαίει

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗ.— Τί σοὔκανα, Θεέ μου, καὶ μὲ παιδεύεις ἔτσι; Πᾶρε με πειὰ νὰ ἡσυχάσω. Τὶ νὰ τὴν κάνω τέτοια ζωή; Κοντεύουν νὰ φανοῦνε τὰ κόκκαλά μου, ἀπὸ τὴν πεῖνα. Ἄχ, καταραμένε Καραγκιόζη, πῶς μὲ βασανίζεις! Δὲν καθόσουν στὸ σπιτάκι σου. Ἀργὰ καὶ κάπου μοὔφερνες κανένα κομμάτι ψωμὶ κ' ἔτρωγα, ἐνῷ τώρα; Ἄχ, ἀναθεματισμένε! Λῃστὴς μοὔθελες νὰ γίνῃς. Ἔλα τώρα νὰ δῇς τὰ χάλια μας. Ἐγὼ πεθαίνω ἀπὸ τὴν πεῖνα καὶ ὁ γυιός σου εἶναι στὴ φυλακή. Τὸ κακόμοιρο τὸ παιδί, ἀναγκάστηκε νὰ κλέψῃ γιὰ νὰ φάῃ. Ἄχ, ποῦναι ὁ χάρος νὰ μὲ λυπηθῇ καὶ νὰ μὲ πάρῃ; Ποῦναι.

(Ἔξαφνα ἕνα σῶμα πέφτει ἀπὸ τὴν καμινάδα μπροστὰ στὰ πόδια της).

Παναγία μου! τ' εἶν' τοῦτο;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Ὁ χάρος! Ἔλα, ἑτοιμάσου, θὰ σὲ πάρω.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ.— Θεέ μου! ὁ Καραγκιόζης! Μήπως ἔχω λάθος; Μήπως μὲ γελοῦν τὰ μάτια μου; Καραγκιόζη, ἐσὺ εἶσαι;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Δὲν εἶμ' ἐγώ, βρὲ γυναῖκα.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ.— Ἐπὶ τέλους ἦρθες;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Δὲν ἦρθα, μ' ἐφέρανε.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ.— Σήκω ἀπάνω νὰ σὲ δῶ. Δόξα σοι ὁ Θεὸς ποῦσαι ζωντανός. Σήκω, Καραγκιόζη μου. Ἐγὼ ἡ κακομοῖρα σ' ἀγαπῶ καὶ στὰ συχωράω ὅλα, φτάνει ποῦσαι ζωντανός. Μπά, μπά! Τί βλέπω; Τί κρατᾷς ἐκεῖ; Φέρετρο;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Ἔ, γυναῖκα, τόσον καρὸ πούλειπα ἔπρεπε νὰ σοῦ φέρω καὶ κανένα δῶρο.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ.— Καὶ μοὔφερες ἕνα φέρετρο; Μπά, κακὸ χρόνο νἄχῃς!

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Βρὲ γυναῖκα, γιατὶ εἶσ' ἀχάρισ η; Ἐσὺ θὰ πεθάνῃς ποῦ θὰ πεθάνῃς. Τί θέλεις; Νὰ σὲ θάψουνε σὰν τὸ σκυλλί; Σοὔφερα κ' ἐγὼ τὸ φέρετρο γιὰ νὰ μὴν ἔχῃς παράπονο. Ὕστερα λὲς πῶς δὲν εἶμαι νοικοκοίρης.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ.— Ἄφησε τῆς τρέλλες, Καραγκιόζη. Εἶναι καιρὸς πειὰ νἀρθῇς στὰ σύγκαλά σου. Ὅλος ὁ κόσμος σὲ νομίζει γιὰ τρελλό. Κύτταξε νὰ μαζωχτῆς καὶ νὰ κυττάξῃς τὸ σπίτι σου. Εἶν' ἁμαρτία νὰ πεθάνουμε ἀπὸ τὴν πείνα. Τὸ καταδέχεσαι ἐσὺ νὰ πῇ ὁ κόσμος μεθαύριο ὅτι ὁ Καραγκιόζης ἄφησε τὴ φαμήλια του κ' ἐπέθανε ἀπ' τὴν πεῖνα;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Καλὰ λές. Πάω νὰ πουλήσω τὸ φέρετρο νὰ πάρω ψωμί.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ.— Πρόσεχε, Καραγκιόζη μου, νὰ μὴ σὲ δῇ κανένα μάτι καὶ σὲ μαρτυρίσῃ στὸ Δερβέναγα, γιατὶ χάθηκες.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Καλὰ λές. Θὰ στείλω τὸ Κολητῆρι. Ποῦντο;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ.— Τὸ σκασμένο, προχτὲς ἔκλεψε ἕνα πορτοφόλι καὶ τώρα τὤχουν στὴ φυλακή.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Ἔμ, δὲν γίνεται ἀλλοιῶς, ἀδελφέ. Γιὰ νὰ προοδέψῃ κανεὶς πρέπει νὰ τὤχῃ στὸ αἷμα του. Ὁρῖστε ὁ γυιός μου... Χωρὶς ἐμένα, χωρὶς νὰ τὸν βοηθήσῃ κανεὶς, ἐκύτταξε γιὰ ἀνώτερες σπουδές. Αὐτὸ θὰ πῇ ἐξυπνάδα, ν' ἀφίνῃς τὸ παιδί σου στὴν πρώτη τοῦ δημοτικοῦ καὶ νὰ γυρίζῃς νὰν τὸ βρίσκῃς στὸ πανεπιστήμιο.

ΚΟΛΗΤΗΡΙ.— *(Ἐμφανίζεται ξαφνικά)*. Βλέ, πατέλα, ἦθες; (Χορεύει) Ἦσε ὁ πατέλας, ἦσε ὁ πατέλας, τώλα σὰ κάνουμε τλαπέζι. Πάω ν' ἀγολάσω πλεμόνι.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Σκᾶσε, μωρὲ χρουσούζικο. Μὴ φωνάζῃς καὶ μᾶς πάρουνε χαμπάρι. Ρὲ σύ, δὲν ἦσουν στὴ φυλακή;

ΚΟΛΗΤΗΡΙ.— Ναί.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Πῶς βρέθηκες λοιπὸν ἐδῶ; Μπὰς σ' ἔφεραν κι' ἐσένα οἱ διαόλοι;

ΚΟΛΗΤΗΡΙ.— Ὅσι, ἦσα μόνο μου. Τὄσκασα. Ἔκλετσα τὸ κλειζὶ ἀπ' τὸ στρακατριώτη. ἄνοιτσα τὴν πόλτα τῆς φυλακῆς κἔφυα.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ — Καὶ τώρα τὸ κλειδί;

ΚΟΛΗΤΗΡΙ.— Τὸ κλειζὶ τὸ πούλησα.

|| ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ||

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ «ΣΦΑΙΡΑΝ»

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

1ον ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ:

Η ΠΥΡΚΑΪΑ ΤΩΝ ΑΝΑΚΤΟΡΩΝ ΤΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ